

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

genaamd
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 953

SLAVEN DER ONDERWERELD.

20 cent

Bailey liet zijn tegenstander even los en sloeg hem toen met de volle vuist in het gezicht.

NIEUWE SERIE

Slaven der Onderwereld.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

JESSE KELLY HOUDT KRIJGSRAAD.

De Vereenigde Staten van Noord Amerika hebben een zeer strenge drankwet, die slechts weinige artikelen bevat, en deze culmineeren in het verbod, sterken drank, bier of wijn te vervoeren, in voorraad te hebben, te vervaardigen, te schenken of te verkoopen.

Dat is zeer duidelijk, en als men er zich aan hield, zou Amerika er waarschijnlijk eenigszins anders uit zien, dan thans het geval is.

Maar men houdt er zich helaas niet aan, en deze wet, stellig goed bedoeld, is rechtstreeks oorzaak geweest, van een aantal misdrijven, zoo talrijk en zoo vreeselijk, als zelfs het Wilde Westen ze in de tijden van goudorst niet heeft gekend.

Iedereen weet dat men in Amerika drank kan koopen, zooals in ieder ander land, waar het verbod niet heerscht. Meestal in het geheim, soms zoo goed als openlijk, onder de oogen van de politie, die ook al niet is wat zij moest zijn, wat een groot gedeelte harer leden betreft hoog zoowel als laag.

In New York bestaan er dan ook duizenden drankgelegenheden, en aan een deel daarvan heeft men den zeer eigenaardigen naam gegeven

van „Speak-easy”, dat wil zoiets zeggen als „Spreek zachtjes” ! Die naam duidt hun karakter voldoende zijn. Het zijn huizen, waar men zich drank kan verschaffen, per flacon en per glas, zeer duur, maar men verkoopt er tenminste geen vergif, alcohol uit hout gestookt, of andere afschuwelijke dingen.

De klanten weten, dat zij er terecht kunnen, want meestal ziet zulk een gelegenheid er heel onschuldig uit, als een boekwinkel, een modezaak, een fietsenreparatiezaak. In tal van gevallen weet de politie het evengoed — en het hangt maar van de mate af, waarop de eigenaar van zulk een zaak zijn beurs weet te openen, of de politie van die kennis gebruik maakt of niet.

Dicht bij Broadway nu, in een smalle dwarsstraat van die wereldvermaarde, oude straat van New York, bevindt zich ook zulk een „Speak-easy”, in de gedaante van een drogisterij.

Men zal wel weten wat een New Yorksche drogisterij eigenlijk is. Men kan er inderdaad wel sommige drogerijen krijgen, maar voor de rest ook postzegels, veters, roomijs, sigaren, telegramformulieren en andere zaken.

Het was op den vroegen morgen van een prachtigen lentedag, dat een auto in snelle vaart kwam aanrijden in die smalle straat, en met een woedenden ruk stil hield voor de deur van gezegde drogisterij.

De man die achter het stuurwiel had gezeten was blijkbaar zeer opgewonden. Hij was een kleine, magere man met een tanig gezicht en kleine groene oogjes onder een laag voorhoofd, half verborgen door een bril in hoornen montuur.

Eenige lieden die daar passeeren en thuis waren glimlachten witjes, toen zij hem zagen.

Want allen hadden onmiddellijk een der befaamde dranksmokkelaars van New York herkend, Jesse Kelly, die alleen maar zaken en gros deed, en beroemd was wegens de sluwe wijze, waarop hij het verboden goed soms van heel ver binnen de grenzen van het reusachtige land wist te smokkelen, nu eens over de grens van Canada, dan weer over die van Texas, Mexico of een anderen Zuid Amerikaanschen Staat.

Niemand dacht er echter aan, Jesse Kelly op dat oogenblik aan te spreken, want hij zag er uit als een tijger, die in een week geen voedsel heeft gezien, en gereed is, zich op iedere buit te werpen, die in zijn weg komt.

Dit was waarschijnlijk ook het oordeel van den zwaarlijvigen, grooten man die in hemdsmouwen achter de toonbank van de drogisterij stond, en bezig was, drop te verkoopen aan een kleinen jongen, een onschuldige bezigheid, die in zonderlinge tegenspraak scheen te zijn met zijn sluw, boosaardig uiterlijk van getergden bulldog.

De jongen werd spoedig weggezonden en Jef Bell — zoo heette de drogist — nam zijn bezoeker eens goed op, en gromde toen:

— Je ziet er uit als een menscheneter, Jesse, die alle leden van zijn familie heeft opgepeuzeld, en nu geen raad meer weet.

— Ik zou je raden, Jef, je grapjes voor je te houden! zeide Kelly dreigend. Ik ben niet in een stemming om die te verdragen! Lees jij kranten?

— Zoo nu en dan — als ik tijd heb!

— Een paar hebben het anders breedvoerig genoeg gehad over een paar van m'n laatste ondernemingen! hernam Kelly woedend. En het was wel de moeite waard, je aandacht daar eens aan te besteden, Jef! Het is toch ook jouw broodje! En kranten die vroeger voor mij kropen! De duivel mag me halen, als ik be-

grijpen kan, over welke macht die man beschikt!

— Welke man! vroeg Jef lizig, een aantal pakjes kouwgom keurig in een doosje rangschikkend.

— Welke man! bouwde de smokkelaar hem na. Het gaat bergaf met je, Jef! Wien zou ik anders bedoelen dan Raffles, die zich de gentlemanbreker noemt, of de gentlemandief — in het kort, een zonderlinge samenvoeging waarbij de gentleman op de eerste plaats staat! Hij is nog geen volle week hier, hij zit reeds overal in met zijn neus, en ik heb het gevoel, dat ik geen stap meer kan doen, of ik word als een schaduw gevolgd door hem of door een van zijn vervloekte helpers! Ik weet met bepaalde zekerheid dat hij nu al een paar dozijn straatslijpers en vooral straatjonges in zijn dienst heeft, die mijn gangen moeten volgen! Vervloekt, dat het hiertoe komen moest! Maar het zal niet langer voortduren dat bezweer ik je! En ik ben hier gekomen, Jef, om met jou plannen te beramen, teneinde dien Raffles er onder te krijgen — en voor goed.

— Waarom juist met mij? vroeg Jef op zijn saaisten toon.

— Moet ik je dat uitleggen, ezel? Omdat jij je brood zult moeten verdienen met het verkoopen van drop en kouwgom, als dit zoo door gaat! Zou jij het aardig vinden, als ik je geen drank meer kon leveren?

— Wel — ik zou ze van een ander betrekken! zeide Jef kalm, en hij had een stofdoek ter hand genomen, en reinigde met de nuffige bewegingen van een koket kamermeisje de glazen bokalen in zijn uitstalkast.

Het bleef even stil, en de stem van Jesse had een dreigenden, gevaarlijken klank, toen hij oogenschijnlijk rustig zei:

— Je weet zelf wel, Jef, dat je praatjes staat te vertellen. Je hebt natuurlijk geen contract zwart op wit met mij, maar ik heb je woord, en daarop reken ik. Je koopt je drank van mij en van niemand anders. Zoodra je daarvan afwijkt, ben je vogelvrij, en zul je dezer dagen op een ritje worden genoodigd. Je kent die uitdrukking zeker wel, en je weet wat ze beteekent?

Jef wist dit maar al te goed. Iemand op een ritje mee noodigen, dat beteekende in de kringen der smokkelaarsbenden een ter dood veroordeelde goed- of kwaadschiks te noodzaken, in een auto mede te rijden, waarin een paar zoogenaamde rechters gezeten waren, die hem op een afgelegen plek met revolverschoten zouden afmaken, en uit de auto zouden werpen.

Zijn gelaat stond strak en een paar oogenblikken keken de mannen elkander in de oogen. En wat Jef in die van Kelly las, bracht hem er toe, zijn houding te wijzigen, en voorts goed op zijn hoede te zijn. Hij wist dat zijn leven ieder oogenblik van den dag gevaar zou loopen, als Kelly zich met zijn bende tegen hem keerde. En verder wist hij dat hij inderdaad volgens de ongeschreven wetten in de onderwereld verplicht was, de drank die hij in het klein verkocht, in het groot in te slaan bij Kelly, en bij niemand anders.

Zijn stem had dan ook een zoetsappigen klank en zijn breed gezicht had zich tot een grijns vertrokken, toen hij hernam :

— Het was natuurlijk maar een grapje, Jesse. Vertel maar eens wat je op je lever hebt, en dan zullen wij zien wat er te doen valt.

— Je deed beter, met wat meer aandacht de kranten te lezen, gromde Jesse, dan behoefde ik geen eidelooze verhalen te vertellen ! Hier gaat dat niet. Zet je bediende even achter de toonbank, en breng me naar je kamer, waar we rustiger kunnen spreken. Met een machtige stem bulderde Jef, in de richting van een openstaand vloerluik :

— Jake !

Onmiddellijk klonk er daar beneden gestommel en het roodharig hoofd van een slungelachtigen jongen man kwam te voorschijn, die een overall droeg, en er tamelijk onsmakelijk uit zag.

— Dat is een nieuwe ! zeide Jesse, half vragend.

— Ja, dien heb ik sedert eergisteren ! De andere heb ik moeten wegdoen — hij dronk ! voegde Jef er op een toon van oprechte afschuw aan toe.

— Verschrikkelijk ! zeide Jesse grijnslachend. Nu, zet dat vrijheidsbeeld met zijn fakkel dan maar even achter de toonbank, en laat hem oppassen dat de dropjes niet wegwandelen ! Hij heeft een gezicht om kleine kinderen aan het huilen te brengen ! Hoe komt het dat die man mij zoo aan een mispel herinnert ?

— Weet ik dat ? Ben ik een gedachtenlezer ? vroeg Jef ongeduldig. Mispel of niet — hij doet zijn werk naar behooren, hij ziet geen vat brandewijn, al zou hij erover struikelen, en je kunt hem in een okshoofd bier verzuipen, voor hij merkt wat het is ! Precies wat ik hebben moet.

De nieuwe bediende grijnslachte maar eens, op een tamelijk onnoozele wijze, en nam plaats achter de toonbank, waar hij aanstonds een

gevecht kon gaan leveren, met een oude juffrouw, die een doosje hechtpleisters kwam ruilen omdat zij niet wilden hechten.

De twee mannen intusschen verlieten de winkel, kwamen in een gang, en bereikten door een tweede deur een tamelijk ongezellige achterkamer, die haar licht ontving door een enkel, smal raam dat uitkeek op een binnenplaats vol oude vaten en kisten.

— Stort nu je hart maar eens uit, Jesse ! begon de eigenaar van de Speak-easy gemoedelijk. En als ik je kan helpen, zal ik het doen.

— Je kunt mij zeker helpen, Jef ! En je moet het doen ook, want ik zeg nog eens — het gaat om je broodje, en misschien om nog heel wat belangrijkers ! Luister dan. Het begon al een week geleden midden op zee, toen we een kerel oppikten, die uit zijn vliegmaschine was gevallen, en ik wilde dat we hem maar rustig hadden laten verdrinken. Want dat was een vriend van John Raffles in hoogsteigen persoon ! Van dat oogenblik begonnen de rampen, waarvan ik je de bijzonderheden maar zal besparen. Laat het je genoeg zijn dat ik het heele stel van drie man aan boord kreeg, dat Raffles begon met al het contante geld in de kapiteins-hut op de kop te tikken, en toen werd het mij te kras, en ik wilde er een einde aan maken !

— Een pleierritje ? vroeg Jef grijnzend.

— We zijn nog altijd aan boord van een schip, uilskuiken, en toch bedoelde ik wel iets dergelijks. Ik wilde hem en zijn beste vriend kielhalen ! Welke duivelsche macht er zich mee bemoeid heeft — ik heb er nog geen flauw vermoeden van, maar het is zeker dat zij zich, gebonden en wel, onder de kiel van ons schip wisten vrij te maken . . . .

— En op den loop gingen ! voltooide Jef den zin, half verbaasd, half bewonderend.

— Wegzwommen, stommeling ! verbeterde Kelly woedend. En zoo ver weg, en zoo vlug, dat ze nog voor ons het schip bereikten, waarvan de kapitein onze lading drank had moeten koopen. Maar hij kon niet, de stumper ! Hij was er niet toe bij machte.

— Dood ? vroeg Jef, vol goed gespeeld medelijden.

— Niet dood, maar leeggeplunderd, snauwde Jesse Kelly. Hij had geen cent meer om mij te betalen, want die duivel van een Raffles was er met de heele koopsom van door !

— Zwemmend ? informeerde Jef vol belangstelling.

— Wil je me nou heelemaal dol maken ?

Natuurlijk niet zwemmend, maar met zijn vliegmachine!

— Een kras en een brutaal stukje! vond de drankhuishouder. Daar zat je dus met je vaten en tonnen. Wat deed je toen?

— Ik bracht de heele lading hier naar New York, en ik kan je zeggen dat het niet makkelijk was, en handenvol geld heeft gekost. Maar hier begon het spelletje opnieuw. Soms denk ik dat ik droom, en dat het onmogelijk waar kan zijn, dat een man, die toch ook geen halfgod is, binnen zulk een korten tijd zooveel macht kan verwerven! Om kort te gaan, opnieuw mislukte mijn plan om het goedje aan den man te brengen! Ik had nog maar juist den tijd, om er met de schuit over de Harlem River vandoor te gaan! Commissaris Crampton zelf had mij gewaarschuwd door stilletjes een paar revolver-schoten te lossen! Ook dit was het werk van Raffles. Maar ik ben er nog niet. Ik had een goed oogje op Maisy Hopkins — ken je haar?

— Van gehoord! Heel knappe meid, nog jong, pas bij de bende.

— Ze is er nu niet meer bij! Ze is er met een variétédanser vandoor, die zich ontpopte als een Engelsche graaf! Een graaf met centen!

— Verbazend — het is of je een colportage-roman leest! verzekerde Jef met nadruk. Je vischte dus achter het net, en dat heeft je humeur niet beter gemaakt. Nog meer?

— Man, ik begin pas! Hij heeft de „Daily World” in handen weten te krijgen, een blad dat Crampton vroeger beschermde, en dat nu tegen hem is. Hij heeft een paar van onze beste mannen neergelegd, hij heeft vier dagen lang mijn vriendin Scarlet Elly in gevangenschap gehouden, en de hemel mag weten waar het lieve schatje op het oogenblik rondzwerft — als ze tenminste niet nog altijd in zijn macht is!

— Neen, dat is ze niet — hier ben ik! zei een rustige, maar scherpe stem, en in de deur-opening stond een bleeke, elegant gekleede vrouw met een sigaret tusschen de rood geverfde lippen, en een koket hoedje op het bijna vuur-roode haar, waaraan de vrouw haar bijnaam te danken had, want het was inderdaad Scarlet Elly, de minnares van Jesse Kelly.

Deze was half van zijn stoel opgerezen, met een uitdrukking van schrik en ongeloof op zijn smal vossengezicht, en pas na eenige oogenblikken kon hij stamelen:

— Ben jij het werkelijk? Hoe kom je hier? Heeft hij je vrijgelaten? Ben je óntsnapt?

— Hij heeft mij vrijgelaten — gisterenavond al.

— Maar dat is prachtig! Dan kennen wij zijn huis! jubelde Jef.

— De vrouw haalde minachtend de schouders op, en zeide:

— Het is te merken, dat jij Raffles niet kent, onnoozel nijpaard! Dacht je nu werkelijk dat Raffles zoo dom zou zijn geweest, mij zoo maar rustig zijn huis te laten uitwandelen? Laat ik je dan zeggen dat ik bewusteloos was toen ik er inging, en verdoofd toen ik er werd uitgesmeten! Ik weet van niets — ik werd wakker op de rustbank in mijn eigen slaapkamer! Dat was van nacht om twaalf uur. Ik zag er uit als een beest, dat begrijp je. Ik heb dadelijk een bad genomen, ik heb mij gekleed, en ik heb weer eens behoorlijk van een lippenstift gebruik kunnen maken!

— Op dit oogenblik kun je mij met een kippenveertje omver slaan, verzuchtte Jef. Ik begrijp er geen sikkepitje van. Waarom hield hij je gevangen?

— Omdat ik hem in den weg liep! Heel eenvoudig. Hij wist dat ik hem zou tegenwerken bij zijn plannen tegen jou, Jesse, hij ving me op, een licht prikje in mijn bovenarm — en ik sliep heerlijk, twee volle dagen achter elkaar! Dat heeft hij me later tenminste gezegd. En toen was het zaakje opgeknapt, en kon hij me weer loslaten, zooals je nu ziet!

— Je vertelt dat alles op een merkwaardig opgewekten toon! zeide Jesse langzaam. Je schijnt je er niet veel van aan te trekken?

— Dat doe ik wel — maar vijand of niet, het was een knap stukje werk!

— Misschien. Wij zullen trachten, iets te leveren, dat nog knapper is! zeide Kelly kortaf. Je moet wel begrijpen, Elly, dat die man weg moet — je vat mijn bedoeling zeker wel. Gebeurt dat niet, dan zou ik evengoed naar Chicago kunnen verhuizen. Want dan is het onmogelijk, hier rustig te werken. Het is of die man alles ziet en weet. Hij is veel sterker dan wij, want hij kan zich vermommen op een wijze, die aan het bovennatuurlijke grenst. En laten wij dat maar niet eens probeeren. Om kort te gaan, ik zal hem tot het uiterste bestrijden, en ik ben blij dat je weer terug bent, Elly, want je moet ons helpen!

De vrouw was een stap de kamer binnen gekomen, met de handen in de zijde, en nu nam ze den sigaret uit den mond, tikte de asch er van af, keek Jesse rustig aan, met haar zeegroene oogen, en zei afgemeten, op vasten toon:

— Neen, Jesse. Reken niet op mij. Je moet

me gelooven als ik zeg, dat ik Raffles nog altijd als een vijand beschouw. Maar ik kan en wil niet vergeten dat hij de man is, die me heeft bevrijd van een gevaarlijke medeminnares! Jef zal ook wel weten dat jij Maisy naliep, en al het mogelijke hebt gedaan, om haar in je klauwen te krijgen. Raffles heeft je dat belet — en daar ben ik hem dankbaar voor! Ze is nu in veiligheid met haar danser, dien halven idioot, en we zien haar nooit terug! Met alle

andere dingen wil ik je helpen, Jesse, dat weet je, zooals je weet dat ik je nog altijd lief heb — maar vraag mij niet om Raffles te bestrijden, op de wijze zooals jij je dat voorstelt, want dat weiger ik!

Zij was naar de deur teruggegaan, en zei op den drempel luchtig:

— Ik wacht je in ons huis, Jesse. Laat alles nu maar vergeven en vergeten zijn.

En het volgende oogenblik was ze verdwenen.

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud
De DUBEC No. 3 in roode verpakking bestaan reeds 10 jaar

HOOFDSTUK II.

DE BEDIENDE VAN DEN DROGIST.

Jesse keek een oogenblik verbluft, naar de nu gesloten deur, en stotterde, van woede vallend over zijn woorden :

— Ik zal haar klein weten te krijgen, dat verzeke ik je. Ze moet en ze zal mij helpen !

— Op welke wijze wil je haar hulp dan gebruiken ? Wat waren je plannen ?

— Weet ik dat ? Ik kwam juist hier om iets met jou te bespreken ! Maar welke die plannen ook zijn, zij had ons de behulpzame hand kunnen bieden. Zij is in ieder geval nog een mooie vrouw. Raffles zal ook geen ijsblok zijn, — zijn helpers zijn het althans niet, — en vroeg of laat had zij hem terug kunnen vinden, want zij weet, het best van ons allen, hoe Raffles er uitziet — wanneer hij niet is vermomd !

— New York is reusachtig groot, Jesse !

— Dat weet ik, maar ons vak oefenen wij in hoofdzaak uit op een klein gedeelte van Manhattan, op een oppervlakte van eenige mijlen in het vierkant, en dat gebied is toch zeker niet grenzenloos. Ik ga verder, en zeg dat Broadway de weg is, waar wij Raffles zullen terugvinden !

— En als Elly blijft weigeren, je te helpen ?

— Ik zal haar *dwingen* ! gromde de drank-smokkelaar. Ik had haar eigenlijk moeten afranselen, omdat zij mij heeft durven tegenwerken in die zaak met Maisy !

— De wereld staat op haar kop ! Feitelijk had zij het jou moeten doen — en wel om precies dezelfde redenen ! Je begrijpt toch wel dat een vrouw zich niet in een hoek laat dringen ! Dat doet geen enkele, en zeker niet als zij Scarlet Elly heet !

— Ik zeg je dat ik haar zal weten te dwingen ! hernam Jesse woest. Wat deed ze eigenlijk hier ? Hoe kwam ze hier juist binnen lopen ?

— Toen ze je niet thuis vond, kon ze wel bijna uitrekenen, dat je met je voornaamsten afnemer zaken zoudt doen ! meende Jef. Zijn we uitgepraat, want ik wil den winkel niet zoo lang aan de hoede van dat roodharige schoolkind toevertrouwen. Het zou mij niets verwonderen, als hij Spaansche Vlieg verkocht, inplaats van likdoornzalf !

Jesse keek den dikken, zwaren man somber aan, stond op, greep zijn hoed en zei :

— Je schijnt erg veel haast te hebben, Jef ! En jij schijnt het belang van deze zaak volstrekt niet in te zien. Toch ben je een van de grootste drankhuishouders hier uit de heele straat, om niet te zeggen van de heele buurt ! Je verkoopt weer aan anderen, bij vaten tegelijk, en je verdient er goed geld mee, niet waar ?

— Ik heb niet te klagen.

— Welnu dan ! Hou dat vast ! Nu klaag je niet, maar je zult het gaan doen, als je Raffles maar bedaard zijn gang laat gaan. Van avond kom ik hier terug met vijf van de jongens, die beter begrijpen, wat er op het spel staat, en ik hoop dat jij dan ook je hersens eens aan het werk zult hebben gezet, Jef, en met ons zult beraadslagen ! Rekenen we niet binnen een week met Raffles af, dan kunnen we de zaken hier evengoed neergooien, en een winkeltje in garen en band beginnen ! De keus is aan jou ! Maar ik moet je waarschuwen, Jef — wie in deze zaak niet met ons is, die is tegen ons !

En met deze veelbeteekenende waarschuwing verliet Jesse de kamer en den winkel, en liet Jef Bell dus volle vrijheid, na te denken over hetgeen hem zooeven was medegedeeld.

Hij bleef wel tien minuten voor zich uitstaren, met de knokkels van zijn dikke vingers trommelend op het tafelblad, en toen kwam zijn conclusie, met een harden slag van zijn platte hand, die de tafel deed dreunen :

— Neen, Jef, hij steekt je vingers niet in dat wespennest, maatje. Laten zij dat zelf maar opknappen, als ze er lust in hebben. Ik ben te oud en te verstandig geworden voor zulke grapjes.

En toen hij tot dit besluit was gekomen, stond Jef met een ruk van zijn zwaar lijf op, zoodat de stoel er van kraakte, en begaf zich weer naar den winkel, waar hij den bediende, verdiept vond in de aandachtige beschouwing van een glazen stopflesch, half gevuld met een wit poeder.

— Wat zit daarin baas ? vroeg hij, zoodra de

zwarte gestalte van den drankverkooper te zien kwam.

— Laat eens kijken wat je daar hebt, jongen! Zet het maar weer weg, waar je het vond, en snoep er liever niet van. Het is arsenicum! Rattenkruit, als je dat beter verstaat!

De jongen liet van schrik bijna de flesch vallen, en stamelde:

— Rat-ten-kruit? En laat U dat zoo maar in Uw kast staan zonder etiket?

— O, ik ben fatalist! zeide Jef langs zijn neus. Ik en mijn dochter weten het, en als jij het nu ook nog maar weet is dat voldoende. Trouwens wie had je gelast om die kast open te maken? Blijf er af met je vingers! Dat is de zoogenaamde vergifkast! Daarin vindt je arsenicum, Pruisisch zuur, vitriool, cyaankali, en ook wel eens Hollandsche brandewijn, die door Jesse Kelly persoonlijk is vervaardigd! En ik vermaak mij wel eens met te zoeken naar de oplossing van de vraag, wat eigenlijk het zwaarste vergif is!

— Zal ik er een etiket met een opschrift op plakken? vroeg de roodharige bediende nog altijd bevend, en vol afschuw naar de flesch starend.

— Doe jij dat dan maar eens in een vrij uurtje, Jake — en op de flesch brandewijn die Jesse maakt, kun je dan ook nog een doodskop teekenen! Veiligheid voor alles, zooals ze hier zeggen. Ben jij al lang achter de koeien vandaan?

De vraag kwam zoo onverwacht dat de arme Jake zijn patroon onnoozel aanstaarde, wel vijf tellen lang, voor hij met zijn te hooge stem vroeg:

— Wat bedoelt U daarmee, baas?

— O, niets! Ik wilde maar van je weten, wanneer de aanstaande maansverduistering is! Maar geef je geen moeite, het komt er niet op aan. Ik geloof dat ik het met jou bijzonder getroffen heb, Jake. De snuggerheid is met lepels van je gelaat te scheppen! Heb je wat verkocht?

— Een ons haverstrooballetjes aan een juffrouw van de overkant! antwoordde Jake trotsch.

— Uit welke flesch?

— Uit die daar, baas!

— Uit deze? Nu, het zijn mottenballetjes, maar het komt er niet zoo erg op aan, want de maag van de oude juffrouw is toch al heelemaal verbrand, zij zal het niet merken. Neem dan nu maar den stofzuiger, en maak den winkel eens goed schoon. Aan verstandsverbijstering zul jij niet sterven, jongen, en dat

is een groote geluk voor je — er valt niets te verbijsteren! Ik heb alleen een paar verbazend domme winkelbedienden gehad, maar jij kunt zelfs den ezeltigsten negen en negentig op de honderd voor geven, en dan nog met stukken winnen!

En na deze vriendelijkheid, begaf mijnheer Jef zich naar een klein kantoortje naast de toonbank, een soort van glazen hokje, en verdiepte zich daar in eenige berekeningen, die zijn volle aandacht schenen op te eischen.

Het liep naar twaalven, toen hij nu en dan het hoofd begon op te heffen, niet om naar zijn bediende te zien, maar naar de klok, die recht tegenover de toonbank was aangebracht.

Het was echter al bij half een toen de winkel-deur open ging, en er een mooi, jong meisje binnen trad, of liever huppelde, dat regelrecht toeliep op het glazen kooitje, nadat zij Jake vroolijk had toegeroepen:

— Dag Paolo!

Ze opende de deur van het hokje, gaf Jef een klappenden zoen op de wang, en zei:

— Ik ben wat laat, papa, maar dat is mijn schuld niet. De repetitie heeft van morgen langer geduurd dan anders. We hebben een paar nieuwen.

— Ik maakte me al ongerust, kind! zei Jef. Maar vertel mij eens, waarom zeg je Paolo tegen Jake?

— Wel — heeft U dan nooit gehoord van het stuk, dat heet „Paolo de Roode Bandiet“? Heel bekend, anders! Hij doet mij daar altijd aan denken, de nieuwe!

Jef keek verbluft naar zijn nieuwe aanwinst, en zei ontdaan:

— Nu, daar zou ik niet zoo gauw zijn opgekomen! Hij lijkt op alles wat je wilt, rood is hij ook, maar hij lijkt zeker niet op een bandiet! Als ik hem zie, dan ruik ik koeienmest! En als hij niet zoo gewillig was en ijverig, dan stond hij al op straat. Gaan we eten?

— Direct, vader! Even mijn goed afleggen en dan zullen we eens zien wat Sally vandaag bekookt heeft!

En het meisje huppelde weer weg, en Jake keek haar met open mond na, leunend op zijn stofzuiger, totdat Jef hem toebulderde:

— Doe dien mond dicht! Het tocht hier!

Jake werd rood en stamelde:

— Ik kan er niets aan doen, baas. Uw dochter is zoo mooi! Ik ga van avond bepaald naar haar kijken. Ze danst immers in het Alhambra?

— Dat doet ze! bevestigde Jef trotsch en je bent knap als je mij een meisje kunt aan-

wijzen, dat zoo dans als mijn Lilian! Ga je verliefd op haar worden, jongen?

Deze gedachte scheen Jake zoo te veront-rusten, en van zijn stuk te brengen, dat hij aanstonds weer met zijn stofzuiger begon te werken, ofschoon alles volmaakt vrij was, en de bulderende lach van Jef Bell, die zijn kleine oogjes heelemaal liet verdwijnen achter zijn wangvleesch, deed de winkelruiten trillen en de porseleinen potten op hun planken op en neer dansen.

Precies om een uur aten Jef en zijn dochter alleen in de vrij sombere achterkamer, zoeeven reeds beschreven. De vrouw van Jef was al vijf jaren dood, en kwade tongen beweerden, dat zij waarschijnlijk nog zou leven, als Jef Bell niet toevallig haar man geweest was.

En daarna ging alles weer zijn geregelde gang in den winkel. Lilian was weer heengegaan om dingen te koopen die zij noodig had voor haar dansnummer, Jake verkocht stroop, gomballen, drop en Jef verkocht iets anders dat sterk rook, en stilletjes in flesschen werd overhandigd aan koopers, met wie hij eerst fluis-terend eenige woorden had gewisseld.

Het leek wel een soort wachtwoord, hetwelk de koper moest noemen! Omstreeks vijf uur mocht de nieuwe bediende vertrekken, deed zijn overall uit, schoot een versleten demi aan, die er uitzag alsof hij haar ten geschenke had gekregen van een reus, en zette een klein dop-hoedje op, dat hem aanstonds omtooverde in een soort van verwaterden Charley Chaplin, zonder het zwarte snorretje evenwel.

Een paar uren later had men hem hier terug kunnen zien in de theaterzaal van het Alhambra, een vrij groote inrichting in een der zijstraten van Broadway, en waarop de politie, voor zoover zij haar plicht deed, sedert eenigen tijd een oogje hield. Er werd gefluisterd dat er niet alleen openlijk drank werd getapt, maar dat er nog wel andere, en heel wat erger dingen gebeurden. Het zou namelijk — en dit was nog een der minste beschuldigingen — de plaats van bijeenkomst zijn der gevaarlijkste schavuiten, die daar hun plannen kwamen bespreken.

Tot tweemaal toe was er in die buurt een man verdwenen, op een geheimzinnige wijze, en men had hem voor het laatst van zijn leven gezien, in een der gangen van het groote ge-bouw, dat er van binnen uitzag als een Moorsch Paleis, natuurlijk om in overeenstemming te blijven met den naam.

Jake maakte daar wel een wat zonderlinge vertooning met zijn blijkbaar gehuurde en te

nauwe smoking, zijn stijve, witte manchetten van vijftien modes ten achter, zijn slap boordje en zijn confectiedasje, te midden van die elegant gekleede lieden, en hij kroop dan ook zoover mogelijk weg van de anderen — maar zoo dicht nogelijk bij het tooneel.

Het duurde niet lang, of niet ver van hem vandaan nam een man plaats, wiens komst aanstonds een eigenaardig gefluister deed opgaan onder dat publiek van dranksmokkelaars, rijke leegloopers en bokkers.

En geen wonder dat er werd gefluisterd, want die man was Jarry Macfarlan, een agent van Schotsche afkomst, die al zeer spoedig was opgeklimmen in rang, en pas onlangs tot detective eerste klasse was aangesteld.

Hij was zeker zes voet lang, breed van schou- ders, met een nek als een stier, en voor zijn afmeting bijzonder vlug in zijn bewegingen. Men zeide van hem, maar niemand had het ooit met eigen oogen gezien, dat hij met zijn gewone dienstrevolvers negentien maal van de twintig een aas uit een kaart schoot op een afstand van veertig passen, onverschillig of hij van den schouder, van de heup, of dwars door een zakdoek schoot.

Hij had kleine, doordringende oogen, van een hard blauw, die iemand door en door schenen te kunnen zien, de kaken van een bull-dog, en de vuisten van een zwaargewichtsbokser. Het verhaal deed van hem de ronde, dat hij, toen hij nog bij de bereden politie in het verre westen behoorde, zijn eigen paard van den grond kon tillen!

Macfarlan droeg een gewone, tamelijk sjofele overjas, hij had zijn hoed met breeden rand kalmpjes opgehouden, in zijn mondhoek stak een groote sigaar, en het kon dus niet anders of hij moest vrij groot opzien baren temidden van die althans naar het uiterlijk zoo elegante en rijke lieden.

Daarom scheen hij zich echter in het minst niet te bekommeren, want hij nam kalm plaats, liet zijn scherpe oogen bliksemsnel door de zaal vliegen, en over de tafeltjes, en keek toen in het programma, dat op zijn eigen tafel lag.

Toen hij er weer van opzag, staarde hij precies in de oogen van Jake, die de zijne dadelijk schichtig afwendde.

En daarop begon de voorstelling.

Precies op tijd om zijn dochter nog te kunnen bewonderen, trad ook Jef Bell binnen, onher-kenbaar in zijn dure smoking, met zijn glad-geschoren gezicht, de gardenia in het knoopsgat en zijn keurig gekamd en geborsteld haar.

Lilian had een klein nummertje afzonderlijk, een pas of twintig voor haar heelemaal alleen, en Jef deed de zaal daveren door het handgeklap waarmee hij haar vertrek van het tooneel vergezeld deed gaan, zoodat een paar jonge lieden, die alle redenen ter wereld hadden om hem te ontzien, wel genoodzaakt waren, in te stemmen met dit bewijs van goedkeuring. Wat Jake betreft — hij klapte zich het vel bijna van de handen, de arme, verliefde knaap.

Zoo omstreeks half tien trad er, bijna ongemerkt, weer een bezoeker binnen, lang en slank, met gitzwart, glimmend haar en een fijn borstel-snorretje onder zijn neus, die boven aan de trappen naar de theaterzaal bleef staan, in het midden van het promenoir dat zich daar bevond.

Hij blies langzaam den rook van zijn sigaret uit, totdat zijn blikken bleven rusten op Jef Bell, vervolgens op Jerry Macfarlan, en tenslotte op Jake.

Het leek wel bijna alsof er een magnetische kracht van den man uitging en van zijn staalgrijze oogen, want de bediende wendde langzaam het hoofd om, zag den nieuwen bezoeker in de verte staan in het melkwitte licht dat het promenoir overstraalde, en keek aanstonds weer voor zich, naar het tooneel.

Toen het bedrijf uit was, stond hij op, na zijn glas te hebben geledigd, slenterde de zaal uit, bereikte het promenoir, ging de zuilengaanterij in, die volkomen verlaten was, en trof in een donkeren hoek den man met het zwarte haar aan, die hem aanstonds fluisterend vroeg:

— Wel?

— Ja, het is zooals wij dachten. Bell verkoopt sterke drank alsof het water was, hij schijnt nergens voor te vreezen, hij heeft een massa geld, en op tien passen afstand van mij zit een nieuwe detective Macfarlan, met een gezicht, alsof hij het allerlieft het heele zoodje daarbinnen in een paar dozijn politieauto's

zou stoppen, en naar het bureau brengen! Wat moet ik doen?

— Voorloopig nog blijven — je oogen goed den kost geven, en op de gewone tijdstippen rapporteeren!

— Zie ik er goed uit?

— Mijn waarde, ik kreeg een lucht van hooi en varkens in m'n neus, alleen maar door naar je te kijken, een grooter compliment kan ik je niet maken! Ga nu maar weer naar je plaats — ik zet mijn onderzoekingstocht in dit merkwaardige oord van vermaak voort!

Hij wilde zich al verwijderen, maar Jake vatte hem bij de mouw, en hernam op denzelfden zachten toon:

— Wacht nog even! Ik heb je nog meer te zeggen. Bell is ongetwijfeld een gevaarlijk heerschap, en een drankverkooper van de bovenste plank — maar hij is geen persoonlijk vijand van je, en hij zal niet meedoen aan den veldtocht, die tegen je op touw is gezet! Jesse was van morgen bij hem!

— Dat dacht ik wel! Wat is er afgesproken?

— Van avond, na de voorstelling denk ik, komt Jesse terug met vijf man, om met Bell te beraadslagen over middelen, je onschadelijk te maken! Maar vanmorgen weigerde Bell hardnekkig hem te helpen — hij vond dat hij er te oud voor was! Waarschijnlijk is hij al binnen, en wil hij het vergaarde kapitaal niet in de waagschaal stellen!

— Niet zoo kwaad geredeneerd! Dat was een kostbare inlichting, mijn waarde! Zie je kans het huis ongemerkt binnen te komen?

— Ja — aan de achterzijde. Ik heb al een sleutel kunnen namaken! Maar bedenk wel wat je doet — je kunt veiliger het hol van een leeuw binnen treden.

— We zullen zien. Zorg dat je om half twaalf bij den artistenuitgang bent. Ik zal daar wachten met de auto.

Een hoofdknik, en John Raffles, de groote avonturier, nam afscheid van Charles Brand, den bediende met zijn belachelijk hoedje.

Wilt U Uw vriend of U zelven
een welkon: geschenk geven, koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK III.

DE BERAADSLAGING.

Ongeveer te middernacht liet Jef Bell eigenhandig een half dozijn mannen binnen, die met twee fraaie auto's waren gekomen, en die snel den duisteren winkel betraden.

Jef sloot de deur snel weder, en voerde de bezoekers haastig en zwijgend naar de tamelijk ruime kamer die zich achter den winkel bevond, en waar hij meestal zijn zaken afdeed, die het daglicht niet al te goed konden velen.

Hij maakte licht, sloot de deur, wees op de stoelen op de sofa, die tegen een der wanden stond, en zei:

— En maak het nu alsjeblieft kort, want praten helpt toch niet, als ik eenmaal een besluit heb genomen.

De mannen die gekomen waren droegen allen avondtoilet, en allen hadden zij zoeven de voorstelling bijgewoond. Jesse Jelly, zijn gelaat geler dan ooit, nam aan de tafel plaats, leunde met zijn ellebogen op het blad, wreef zijn handen tot de geledingen kraakten, en begon:

— Ik ben vast overtuigd, Jef, dat je je binnen tien minuten hebt bedacht! Er zijn redenen in overvloed, die je moeten bewegen, ook een handje te helpen! Van morgen heb ik je gedreigd, dat ik je de leverantie zou onthouden. Jij hebt toen geantwoord, dat nog wel anderen je aan den borrel konden helpen. Je weet toch zeker wel, dat je daarmee je doodvonnis zou teekenen?

Jef Bell verbleekte, en keek naar de strakke koude gezichten van al die mannen, meerendeels nog jong, die hem nu omringden.

Toen zeide hij kortaf:

— Ik ken de wetten. Maar wat het zwaarst is, moet het zwaarst wegen. Geloof me, wij kunnen niet op tegen Raffles. Hij is te sterk voor ons. Ik althans waag mijn nek er niet aan. En als jullie dan de letter van de wet willen toepassen — dan houd ik er heelemaal mee op, ik sluit mijn zaak, en ik ga van de paar centen leven, die ik heb verdiend.

— Je kunt de zaak niet sluiten Jef, dat weet je bliksems goed! hernam Jesse Kelly langzaam. Ook in dat opzicht ben je gebonden. Je mag dezen winkel niet sluiten af aan een ander ver-

koopen zonder toestemming van het comité. Je bent hier een van onze beste afnemers, en je voorbeeld zou aanstekelijk kunnen werken! Wij zullen er ons dus met alle macht tegen verzetten, dat je deze zaak van de hand doet. Want de nieuwe eigenaar zou niet gebonden zijn, zooals jij het bent, om zijn drank van ons te betrekken! Dat is zoo de regel. Je schijnt zwak van memorie te zijn, vanavond.

— Maar ik kan jullie niet van nut zijn! schreeuwde Jef, met den vuist op tafel slaande. In welk opzicht zou ik jullie kunnen helpen? Jullie weten niet eens waar hij ergens is, en of hij nog wel in deze stad woont.

— Hij is hier in New York, Jef. Ik weet dat toevallig heel zeker. Ik weet nog meer. Van avond was hij in het Alhambra!

— Dat wisten jullie, en hij leeft nog? Had hem dan ook maar dadelijk opgeknapt! hoonde Bell woedend.

— Dat zouden we ook zeker wel gedaan hebben zonder jouw raad, als we hem maar terug hadden kunnen vinden. Weet je wie er nog meer was?

— Je bedoelt Jerry Macfarlan?

— Die ook — maar met hem hebben wij voorloopig niets te maken. Jake was er, je nieuwe bediende!

— Wat zou dat? Dacht je dat ik hem niet had zien zitten? Hij is smoorlijk verliefd op mijn dochter.

— Zou je denken, Jef? vroeg Jesse Kelly op denzelfden afgemeten toon, en met zijn half gesloten oogen den drankhuishouder aangelurend. Maar je moet ze toch maar niet laten trouwen, hoor je. Dat zou gevaarlijk kunnen zijn!

— Wat praat je toch? Waar wil je 't op aansturen? Denk je, dat ik gek ben, om mijn dochter te geven aan een loopjongen, die zoo stom is dat hij mottenbalettjes inplaats van haverstroopbonbons verkoopt?

— Zoo, is hij zoo stom? Maar hij was toch niet te stom, om van avond met Raffles te praten in de zuilengaanderij bij het promonoir!

Jef Bell schoof zijn stoel met een ruk achteruit, en stond halverwege op. Hij liet zijn oogen

over de onbeweeglijke gezichten van al die uitstekend gekleede mannen gaan, van wie hij wist dat geen hunner voor den lafsten moord zou terugdeinzen, en hikkelde :

— Wat is dat voor dwaasheid ? Hoe kan dat ?

— Met Raffles kan alles ! antwoordde Kelly schouderophalend. Dat donkere hoekje van de galerij trekt altijd iedereen aan, die iets met een ander te bespreken heeft, dat niet voor ieders ooren geschikt is. En daarom hangt er juist op die plek een aardig microfoontje, goed verborgen in een roset van de lage zoldering. Helaas hebben we maar weinig kunnen opvangen, want ze spraken fluisterend, maar toch nog net genoeg om ons te vertellen wie daar aan het praten waren ! Naar Raffles hebben we onmiddellijk gezocht, maar hij was verdwenen.

— Hoe wisten jullie hoe hij er uitzag ?

— Een van de kellners had hem met Jake — die net zoo min Jake heet als jij en ik — het promotoir dwars zien oversteken. Je bediende is brutaal weer in de zaal verschenen, en ik hoef je zeker niet te zeggen, dat we hem hebben opgewacht. Er lagen een paar kogels voor hem klaar. Maar hij moet iets geroken hebben, op welke manier dan ook, want hij is langs een der achteruitgangen verdwenen. Hij moet het Alhambra door en door kennen, en dan is het geen wonder, dat hij ongemerkt heeft kunnen verdwijnen. Hoe denk je nu over de zaak, Bell ? Ben je misschien van meening veranderd ?

Het gelaat van Bell was van woede vertrokken. Hij stotterde bijna van opwinding toen hij zei :

— Dat ondiër ! Ik wilde dat ik hem zelf in mijn winkel kon neerleggen, als hij morgen zou mogen opdagen ! Maar ik zeg jullie — dat lap ik hem niet ! Knappen jullie dat maar zelf op. Die vervloekte bedrieger ! Maar waarom deed hij het ? Wat zocht hij hier ?

— Bewijzen tegen ons natuurlijk ! antwoordde Kelly schouderophalend. Daarom heeft Raffles hem hier geplaatst.

— Maar hoe wist de luisteraar aan de microfoon dat het juist die twee waren die met elkaar spraken ?

— Omdat zij het hadden over jou en over hetgeen Jake al bij je ontdekt had. Komman jongens, het wordt hoe langer hoe duidelijker dat Jef Bell een oud wijf is geworden, waar niets mee valt uit te richten, als er geen krachtige maatregelen worden genomen. Maar gelukkig kunnen we die nemen. We hebben houw huis noodig, om Raffles er te vangen, met dien Jake als lokaas. En je zult ons helpen !

— Neen, ik weiger !

— Je weigert niet, Jef ! Is je dochter al thuis ?

Er lag iets in den toon van de stem van Jesse Kelly, toen hij dit vroeg, dat plotseling het gelaat van Bell op een vreeselijke wijze vertrok en aschvaal werd.

Stamelend gaf hij ten antwoord :

— Ze is nog niet thuis. Waarom vraag je dat ?

— Omdat ze ook niet meer thuis zou komen, Jef, als je niet verstandiger bent ! We hebben onze kleine maatregelen genomen, zooals je ziet. Ik weet wel hoe men jou moet aanpakken. Je bent verzot op Lilian, is het niet ?

— Zij is alles voor me op deze wereld ! kreunde de ongelukkige man, die eensklaps heel klein en nietig scheen te zijn geworden.

— Mooi zoo. Des te beter — voor ons allemaal. Ze is op een veilige plaats, Jef, maar als je blijft weigeren — dan zou die plaats wel eens een hel voor haar kunnen worden ! Ze is een fatsoenlijk meisje, nietwaar ?

— Dat is ze — bij den hemel ! antwoordde Jef op doffentoon En ik zou iederen man de hersens inslaan, die het tegendeel zou durven zeggen !

— Stil maar, maak je niet zoo druk, Jef ! Niemand van ons zegt zooiets. Maar bedenk wel, dat de eer van een jong meisje iets heel teers is, dat gemakkelijk te breken valt !

De ongelukkige man was nu zoo doodsbleek geworden, en zijn groot lichaam beefde zoodanig dat ieder ander dan deze kerels zonder hart en zonder een greintje eergevoel medelijden met hem zou hebben gehad.

— Jesse, begon hij stotterend, met trillende vingers tastend naar den arm van den smokkelaar, Jesse, waar is ze ? Waar is mijn kind ? Laat haar onmiddellijk, dadelijk, versta je ? Ik wil immers alles doen, wat jullie verlangen, ik wil Raffles overhoop schieten, alles wat je wilt, hem vergeven, — arsenicum heb ik genoeg — als jullie mij mijn kind maar teruggeeft ! Het is alles wat ik heb. Jullie begrijpt dat niet. Maar stel je in mijn plaats. Ik . . .

— Houdt nu maar op met dat gewauwel ! viel een der mannen hem ruw en ongeduldig in de rede. Je krijgt haar terug — zoodra je gedaan hebt, wat Kelly zegt. Eerder geen seconde. Maar als je dat niet doet . . .

Hij kon niet verder gaan, want als een gewonde leeuw was de zware, groote man opgesprongen en had zich brullend als een dier op hem geworpen. Hij schreeuwde heesch, bijna stikkend :

— Houdt je bek! Ik ken jou, Al Wainscote! Mijn dochter heeft mij al van jou verteld schurk! Maar bij den hemel, ik ruk je liever met deze handen je hart uit je lichaam, dan dat ik zou toestaan, dat je mijn dochter ook maar met een vinger zou aanraken, hond!

Zijn dikke vingers hadden zich reeds om den hals van den man gesloten, en diens gelaat werd blauw, terwijl zijn oogen uit zijn hoofd begonnen te pulsen.

Allen wierpen zich nu op den wanhopigen man, en hingen aan hem, zooals de jachthonden hangen aan het everzwijn, totdat hij tenslotte louter door hun gewicht moest loslaten.

Hijgend en uitgeput zonk hij weer op zijn stoel neer, en het was een jammerlijk geluid, die groote, zware man te hooren weenen, als een kind.

Al Wainscote trok zijn kleeren recht, strikte zijn das opnieuw, maakte in een zakspiegeltje zijn haar weer in orde, en wierp ondertusschen blikken van haat en woede op den rampzaligen man, die zijn grove knuisten voor zijn oogen had gedrukt, en daar zat te snuikken als een klein kind.

Jesse was ijskoud en volmaakt kalm gebleven, hij had zelfs aan de worsteling geen deel genoemn, en hij zeide nu koeltjes en uit de hoogte:

— Dergelijke dingen moet je niet weer doen, Jef! Zij kunnen je slechts schaden. Kort en goed — doe je met ons mee of niet?

Jef Bell knikte zwijgend. Luister dan! Morgen komt die zoogenaamde bediende natuurlijk terug. Slapen doet hij immers niet hier?

— Neen. Hij slaapt thuis, antwoordde Bell dof.

— Prachtig! Je vangt hem dus op, en desnoods kun je er een mannetje bij krijgen. Vooral geen grapjes met revolvers, of met messen want aan een dooden helper van Raffles hebben wij geen steek! Hij moet als lokvink dienen. Komt hij niet weer te voorschijn, dan zal Raffles vroeg of laat stellig poolshoogte komen nemen, en voor de rest zorgen wij wel! Jouw taak is het, te zorgen dat jouw pracht bediende de deur niet meer uitkomt, zoodra hij hier eenmaal binnen is.

Bell liet langzaam zijn handen zinken, keek Jesse met zijn rood gezwollen oogen smeekend aan, en vroeg:

— Krijg ik dan mijn kind terug?

— Onmiddellijk! bevestigde Jesse.

— En zul je me voortaan mijn eigen gang laten gaan? Ik scheid er mee uit. Ik moet er niets meer van hebben. Laat me mijn zaak ver-

koopen. Ik wil in Frisco gaan wonen, of in New Orleans!

— Neen, Jef! zeide Jesse op denzelfden kouden toon. Ik heb je al gezegd dat dat voorloopig niet gaat. Jij bent van ouds een goed afnemer, en ik weet volstrekt niet, wat wij hebben aan den man, die jouw zaak zal over nemen!

— Kies een van je eigen jongens! riep Jef uit.

— Dat is te gevaarlijk. En bovendien, die hebben ook geen drogistendiploma! Voorloopig moet je hier blijven. Later zullen wij wel zien.

Hij was opgestaan, en wenkte de anderen om hetzelfde te doen.

Toen kwam hij dicht voor Jef staan, en zei dreigend, terwijl zijn grijsgroene oogjes flakkerden:

— Jij blijft hier, Jef, en je probeert mij niet te volgen, om te zien waar je dochter zit. Het zou je opbreken! De jongens zullen mij vijf minuten voorsprong geven, en op je letten. Daarna kun je doen wat je verkiest!

Jef boog het hoofd en zei niets.

Jesse Kelly vertrok, en een oogenblik daarna klonk het geluid van zijn snel wegrijdende auto.

Jef begon in de kamer heen en weer te loopen als een wild beest, maar de anderen hielden geen oog van hem af.

Toen er vijf minuten verstreken waren, stonden zij op hun beurt op, en gingen heen, elegant en hoogopgericht, met het uiterlijk van heeren.

Op den drempel echter keerde Al Wainscote, die den kleinen stoet sloot, zich nog eens om, en zeide op een toon van dreigenden spot:

— Ik hoop dat je geen spijt zult hebben van je aanval, Jef! Je hebt mijn neus half platgeslagen — en zoiets vergeet ik niet gauw! Je zult nog wel eens aan mij denken!

En toen trok hij de deur achter zich dicht, en Jef bleef alleen.

Hij zonk weer neer in zijn stoel, legde de armen op het tafelblad, liet er langzaam zijn hoofd op neer, en kreunde:

— De schurken! De laffe beesten! Mijn kind — mijn oogappel! Wat moet ik doen?

— Daar zullen wij eens over praten, Jef Bell! klonk een heldere rustige stem, vlak naast hem.

Bell hief het hoofd met een ruk op, en keek verbijsterd naar den deftigen heer in avondtoilet die naast hem stond. Zijn eerste beweging, bijna instinctmatig, was, naar zijn revolver te tasten, maar de ander hernam op denzelfden

kalmen toon :

— Laat dat, Bell ! Het zou je volstrekt niets verder brengen ! In tegendeel, je toestand zou er nog ellendiger door worden ! Een doode Raffles kan je niet helpen, om in den geest te spreken van onzen wederzijdschen vriend Jesse Kelly !

Er verscheen een uitdrukking van angst, bijna van ontzag op het breede gelaat van den drankverkooper, toen hij stotterde :

— Ben jij Raffles ? En heb je het gehoord ?

— Woord voor woord ! Paolo de Roode Bandiet, zooals je dochter mijn vriend gekscherend noemt, en ik zelf stonden achter dat schot. Ik weet wel dat het een geheime plaats in je huis is — maar voor mij blijft maar zelden iets geheim.

— Het is dus waar, dat Jake je helper was ?

— Hij is het nog, Jef !

— Waar is hij dan nu ?

— Ik heb hem onmiddellijk Jef Kelly achterna gezonden ! Die gaat waarschijnlijk onmiddellijk naar de plaats waar je dochter gevangen wordt gehouden. Op die wijze zal Jake die plaats dus wel kunnen ontdekken !

Een groote verandering greep eensklaps in de uitdrukking op het breede gelaat van Jef Bell plaats.

Zijn lippen vertrokken krampachtig en plotseling greep hij de hand van Raffles, en riep opnieuw in snikken uitbarstend :

— Bedenk dat jullie mijn lot in handen hebt ! Wat moet er van mij worden ! Als Kelly denkt dat ik hem bedrogen heb, vermoordt hij mij, en wat mijn kind dan boven het hoofd hangt — ik voel mij ijskoud worden, als ik er aan denk !

— Ik verzeker je voorloopig, als wij hem eenmaal beet hebben, niets in staat zal zijn om je leed te doen, Bell, maar dan moet je ook dadelijk vertrekken. Ik lever hem aan de politie over !

Er kwam een uitdrukking van schrik en twijfel op het gelaat van Bell, en hij herhaalde op onzekeren toon :

— Aan de politie ? En denk je soms dat dat helpt ? Hij is een boezemvriend van Crampton !

— Maar Crampton kan niet op tegen Jerry Macfarlan, Bell ! Als die deugdelijke bewijzen heeft tegen Jef, dan zal zelfs een Crampton hem niet kunnen redden !

— Ik kan wel merken dat je Crampton nog niet kent ! mompelde Bell hoofdschuddend.

— Misschien niet — maar Macfarlan kan ik des te beter. Hij is onkreukbaar, onomkoop-

baar ! Het is toch strafbaar, een jong meisje te ontvoeren !

— Dat is het — maar Kelly zal wel gezorgd hebben, buiten schot te blijven !

— Maar ik heb bewijzen dat hij drank smokkelt ! Ik heb de geheele zaak aan boord van zijn smokkelschip mede beleefd !

Bell haalde opnieuw de schouders op, en zeide :

— Je kunt moeilijk als getuige voor de rechtbank treden, Raffles, als dat alles is, wat je tegen Kelly denkt in te brengen !

— Hij heeft mijn vriend en mij willen doden door ons te kielhalen — is dat soms niets ? En zijn getuigen bij geweest — zijn heele bende !

— Maar die laten zich een voor een liever vierendeelen, dan iets tegen hem in te brengen !

— Zou je denken ! Ik ken er althans twee, die bereid zouden zijn tegen hem te getuigen !

— Mannen van zijn bende ? vroeg Bell ongeloofig.

— Vrouwen !

— O, dan is het wat anders ! riep Bell. Een vrouw verraadt haar minnaar, als zij hem niet meer lief heeft.

Op dit oogenblik ratelde zachtjes de telefoon in den winkel.

De beide mannen snelden er heen, bij het zwakke licht dat van de straat binnen drong, maar Raffles was het vlugste bij het toestel, nam het van den haak en luisterde :

Zijn gelaat verhelderde, en hij zeide op zachten toon :

— Het is mijn vriend die aan het toestel is. Hij weet waar je dochter is !

— Dan ga ik met je mee ! riep Bell woest.

— Je zult wel verstandiger zijn, Bell ! Dergelijke ondernemingen zijn niets voor jou ! Ze is niet in een huis, waar je maar hoeft aan te bellen om te worden binnen gelaten ! Ze zit ergens in het Alhambra ! Tenminste in een van de huizen daar vlak bij.

Bell boog het hoofd. Hij had van dat groote, ingewikkelde en zonderling gebouwde huis vreemde zaken hooren vertellen. Hij wist dat er telkens was bijgebouwd, dat er huizen of slechts gedeelten van huizen bij waren getrokken, dat er talrijke kelders en gangen onder den grond waren en misschien wel zes of zeven geheime ingangen.

— Dan kun jij haar ook niet vinden ! zeide hij eindelijk dof.

— Ik denk van wel ! Ik kan de hulp vragen van een man die het gebouw goed kent — John Bailey !

— De teekenaar? De decoratieschilder?

— Niemand anders! Het kan je toch niet onbekend zijn, dat hij verliefd is op je dochter?

— Ik had iets beters voor haar verwacht! zeide Bell hard.

Op dat oogenblik werd er hard op de buiten-deur gebonsd, en een driftige, schorre stem riep:

— Doe open! Doe de deur open Bell!

— Maar dat is Bailey! zeide Bell verbaasd, op de deur toetredend, en het lipslot terugdraaiend.

Een jonge man struikelde binnen, alsof hij beschonken was, met een doodsbleek gelaat

en koortsachtig schitterende oogen.

— Wat vertellen ze mij, Bell? Waar is Lilian? Wainscôte belde mij zooeven op....

— Dat is de man, dien wij hebben moeten! zeide Raffles, voor Bell iets ten antwoord kon geven. Ik weet waar ze is, Bailey, en jij kunt me den weg wijzen. Ze is in het Alhambra! Ik ben Raffles. Kort en goed, neem je mijn hulp aan of niet?

De jongeman keek Raffles slechts een kort oogenblik met zijn scherpe, doordringende oogen aan. Toen greep hij hem wild bij den arm, trok hem naar de deur, en zeide slechts:

— Kom!

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK IV.

DE SCHUILHOEKEN VAN HET ALHAMBRA.

Dicht bij het huis stond een kleine tweezitter.

Voor zij echter zouden instappen nam Raffles den jongen man bij den arm, zag hem met zijn heldere oogen onderzoekend aan, en vroeg op zachten toon:

— Geloof U dat U kalm genoeg kunt zijn, mijnheer Bailey!

— Misschien — als ik tegenover hen sta! Op het oogenblik ben ik zoo kalm als een uitgehongerde tijger! Hoe je alles ontdekt, Raffles — het is mij een raadsel maar het is zoo, ik heb haar lief! Zij moet weg uit deze omgeving, tot iederen prijs, voor ze te gronde gaat, als zooveel andere meisjes in deze vervloekte wijk! Broadway is de hel voor alles wat mooi, jong en onbeschermd is! Bell kan haar niet helpen — hij is in de macht van de schurken.

— Ben je gewapend, Bailey?

— Ik heb mijn revolver!

— Geef mij dat wapen dan liever!

— Om weerloos te zijn? Laat mij mijn pistool, Raffles!

— Beloof mij dan tenminste dat je het in geen geval zult gebruiken, voor ik je er toestemming voor geef! Je bent eigenlijk veel te jong en opgewonden voor zulke gevaarlijke ondernemingen! Ik zou je stellig niet hebben meegenomen, als ik je niet noodig had om mij de nieuwste geheimen van het Alhambra aan te wijzen! Je kent ze immers?

— Allen, of bijna allen! Het is een ware doolhof geworden, en ze kunnen je er neer-

paffen, voor je een kik hebt kunnen geven, of zelf iets ontdekt hebt!

— Wij zullen met ons drieën zijn, en als wij het voorzichtig aanleggen en onverhoeds een inval doen, dan kan alles binnen een half uur zijn afgelopen! Ik heb Bell den raad gegeven, onmiddellijk daarna met zijn dochter New York te verlaten!

— En ik dan? vroeg de jonge man, met zijn voet al op de treeplank. Ik kan niet buiten haar leven! En ik weet dat ook zij mij lief heeft, al is er nog geen woord daarover tusschen ons gewisseld! Pas toen die vervloekte Wainscote mij sarde met zijn telefoontje, begreep ik, dat ze mij onontbeerlijk is, en dat ik zou sterven als zij mij werd ontnomen.

Er lag een bitter woord op de lippen van Raffles, maar hij weerhield het, duwde Bailey met zachten dwang in den wagen, trok het portier dicht, en zeide:

— Rijd nu maar snel en denk niet aan die dingen, maar denk liever aan de straathoecken, en aan de bochten!

Het wagentje zette zich in beweging, en vloog pijnsnel langs de nog geenszins verlaten straten. Want deze buurt van New York slaapt nooit.

Op een meter of tachtig afstand van het thans donkere gebouw aan welks voorgevel echter nog steeds in groote, vurige lichtletters de naam Alhambra schitterde, legde Raffles zijn hand op den arm van Bailey, en beval:

— Stop hier maar! Zij hebben misschien

wel posten uitgezet, en ze zullen je wagen wel kennen! Bovendien moet ik hier mijn vriend ontmoeten.

De twee mannen stapten uit, nadat Bailey, den motor had afgesloten, en ook nog het portier had verzekerd.

Bijna aanstonds trad Brand uit de schaduw van een diepe nis te voorschijn, en Raffles vroeg hem onmiddellijk op zachten toon:

— Is er iets gebeurd, sedert je boodschap?

— Niets!

— Is Jesse Kelly alleen binnen?

— Dat niet! Zeker wel vijf of zes mannen zijn een minuut of vijf later gekomen, en ik weet bijna zeker dat ze het Alhambra zijn binnen gegaan. In de bar zal nog wel gedronken worden! Wat voeren wij uit?

— Wij gaan natuurlijk ook binnen! Maar niet door den hoofdingang, dat spreekt van zelf. Maar laat ik je eerst voorstellen, aan onzen jongen vriend John Bailey, den talentvollen teekenaar, karikaturist en decorschilder. Van zijn hand zijn de uitstekende decoraties in de revue, die wij van avond gezien hebben! Mijnheer is een zeer goed vriend van de kleine Lilian, en staat er op, ons te helpen! Als hij dat echter liever hoort, wil ik den zin wel verbeteren, en verklaren, dat het ons een groot genoegen zal zijn, hem bij te staan! Ik zal U moeten pijn doen, mijnheer Bailey, maar wat zeide Wainscote eigenlijk door de telefoon?

— Hij vroeg alleen maar of ik wist waar Lilian was! Toen begon hij te spreken over haar bekoorlijkheden op een wijze die mij deed sidderen van woede. Die lage fielt! En ik wist dat er iets gaande was, ik merkte het aan zijn spottende stem! En laten wij nu om 'shemelswil handelen, want misschien is iedere seconde kostbaar!

— Voorloopig zal er haar niets geschieden, Bailey! zeide Raffles geruststellend. Jesse wil haar nog maar alleen gebruiken om haar vader naar zijn zin te dwingen. Hij moet de behulpzame hand bieden om mij te vangen, dan krijgt hij zijn dochter onmiddellijk terug!

Bailey wierp Raffles een snellen blik toe, en een kort oogenblik keken de beide mannen elkander strak aan. Toen hernam Raffles glimlachend:

— Ik kan mij wel voorstellen, wat er thans in je omgaat, Bailey. Het krioelt hier van de agenten, die ook niet bepaald vriendelijk jegens mij gezind zijn, en je behoefde maar hard te schreeuwen om mij te laten vatten.

Bailey werd bloedrood, greep met een kramp-

achtig gebaar de hand van Raffles, drukte ze met kracht, en zeide zacht:

— Gij weet wel dat ik dat nooit zou kunnen doen! Niet op die wijze wil ik haar terugkrijgen.

— De andere wijze is heel wat gevaarlijker, Bailey!

— Mijnentwege — dan zal zij zien wat ik voor haar over heb! besloot Bailey, Raffles en Brand met zich meetrekkend.

En weer glimlachte Raffles op een bijzondere wijze. De menschen hadden somtijds wel heel eigenaardige motieven voor hun handelwijze!

Zonder een oogenblik te aarzelen liep Bailey een smalle zijstraat in, met een ongelijk plaveisel, totdat hij plotseling stil stond, en zijn hand heen tastte over een smalle, lage deur.

— Vervloekt! ik had het ook moeten begripen. Deze deur is gesloten!

— Ik zie dat dit slop doodloopt! Voert deze deur ons gemakkelijk naar binnen?

— Als zij open was, zou het zeker de snelste en veiligste weg zijn om binnen te komen.

Dan zullen wij haar openen, zeide Raffles kalm.

Zijn bos loopers kwam te voorschijn, en met een snelheid die Bailey aan wonderen deed gelooven, wist hij het slot in donker en op de tast te openen.

De deur bleek niets anders te zijn, dan een afsluiting van het slop, dat zich daar voorbij weer voortzette.

Een twintigtal passen verder stond hij stil en fluisterde:

— Hier is een soort van kelderdeur, maar wees voorzichtig, want er is een stoepje van drie treden, ook deze deur zal wel gesloten zijn.

— Is er een electrisch alarmsignaal?

— Nog niet, maar de patroon is van plan, er een te laten maken!

— Dan zullen wij van dat onvoorzichtig uitstel profiteeren! zeide Raffles luchtig, en weer deden de fijne instrumenten hun werk. Ditmaal duurde het iets langer, want het was een ouderwetsch, roestig, en vrij ingewikkeld slot, maar na tien minuten moest het toch het onderspit delven tegenover de kunde van dezen meester-inbreker, die zeker niet behoefde onder te doen voor den wereldberoemden boeienkoning, en slotendeskundige Houdini.

De kelderdeur gaf toegang tot een oud huis, een soort pakhuis, en het was pas zeer onlangs door den eigenaar van het Alhambra gekocht, naar hij zeide om te dienen als magazijn voor tooneelbenodigdheden en decorstukken.

Inderdaad zag Raffles bij het licht van zijn lamp, en zoodra de deur weer gesloten was, een paar vergulde zetels staan, aan de wanden hingen eenige ouderwetsche zwaarden en schilden, en een rol grillig beschilderd linoleum stond in een der hoeken.

Het was duidelijk te zien, dat er pas een nieuwe vloer in deze bergplaats was gemaakt.

Een tweede deur gaf toegang tot een lange gang, hier en daar onderbroken door lage poortdoorgangen, die weer naar zijhelders bleken te voeren.

— Weet je waar Cassini zijn drankvoorraad bewaart? vroeg Raffles, nadat hij door een van die openingen gekeken had en niets anders had ontdekt dan een kelder, waarin een paar ledige kratten stonden.

— Neen! En ik geloof niet dat iemand anders dat weet dan hij zelf! Misschien Cramp-ton! Maar zelfs dat betwijfel ik!

Zwijgend gingen zij verder, geleid door Bailey, die nu en dan stil stond om te luisteren. Zij gingen een dwarsgang in, beklommen een klein steenen trapje, Bailey duwde behoedzaam een ijzeren deurtje open, en eensklaps zagen Raffles en Brand in de groote tooneelzaal, waar dienselfden avond de revue was opgevoerd.

Er branden slechts een paar lampjes, en de zaal maakte een spookachtigen, somberen indruk, nu zij geheel verlaten was.

Het scherm was opgehaald, en het tooneel gaapte als 'n muil van een reusachtig monster. Hier en daar schitterde het verguldsel van een zetel of een Arabische poort.

Het deurtje bleek toegang te geven tot de orkestruimte, welke Bailey in haar geheele lengte overstak, om weer door juist zulk een deur de tooneelzaal te verlaten.

En weer gingen zij door eenige gangen, zij liepen trap op trap af, zij staken nogmaals de tooneelzaal over, maar nu geheel achteraan, en ter hoogte van het balkon, en nog altijd hadden zij niets verdachts gezien of gehoord, en de onrust van Bailey, die zeker al een tiental deuren had opengerukt, ondanks de dringende waarschuwingen van Raffles, nam hand over hand toe.

— Hoe weet gij dat Lilian hier is? vroeg hij tenslotte, toen zij opnieuw onder den grond waren aangeland, op hun tocht, die nu op zijn minst een half uur geduurd had.

— Mijn vriend heeft het gezien! antwoordde Raffles. Je kunt je toch niet hebben vergist, Brand?

— Ik heb mij niet vergist! antwoordde Brand beslist. Tenminste wanneer Jesse Kelly inderdaad regelrecht van Bell naar de plek is gegaan waar het meisje is opgesloten, zooals hij had gezegd!

— Dat heeft hij stellig gedaan! zeide Raffles kortaf.

Hij wilde er nog iets aan toevoegen, toen hij eensklaps bleef staan, in half gebukte houding, en met een snel gebaar zijn vinger op de lippen legde.

Brand luisterde scherp toe, maar hoe hij zich ook inspande, hij hoorde volstrekt niets verdachts. En toch moest er iets zijn, dat zag hij duidelijk aan de uitdrukking op het gelaat van Raffles.

Maar het volgende oogenblik kon hij volstrekt niets meer zien, want Raffles, wiens lamp alleen brandde, had ze uitgeknipt, en de drie mannen stonden in een schier tastbare duisternis.

En nu hoorde ook Brand iets, het klonk als het zachte geritsel hetwelk muizen voortbrengen, die bij troepen over een houten vloer trippelen.

Het was alsof iemand poogde, heel zachtjes en voorzichtig zich voort te bewegen, beducht voor het minste gerucht, dat hij zou kunnen maken.

En nog wat later stond het vast, dat dat heel zwakke gerucht in hun richting kwam.

Hij voelde plotseling de hand van John Bailey op zijn arm, en die hand beefde.

En hij hoorde de stem van den jongen man, die heel zacht fluisterde:

— Daar zijn de schurken! Nu weet ik waar zij zich ophouden! Het is in het oude gewelf, onder een van de aangrenzende huizen, die pas aangekocht zijn! Ik dacht het al half en half. Er is daar een deur! Laten wij verder gaan, wij zijn nu dicht bij het doel!

— Wees toch bedaard! fluisterde Brand terug. Man, je beeft als een riet! Houd je kalm, en laat alles aan Raffles over. Vooral geen onvoorzichtigheden!

— Maar maak dan toch licht, en laten wij verder gaan! fluisterde de stem in de duisternis, heesch en dringend. Begrijp dan toch, dat iedere seconde wachtens noodlottig kan zijn! Mijn bloed kookt, en ik voel mij verstijven, als ik bedenk, aan welke gevaren Lilian is blootgesteld!

Op dat zelfde oogenblik flitste er eensklaps op eenigen afstand een sterk licht aan, dat af-

komstig moest zijn van een elektrische lamp, en een krachtige stem beval:

— Blijf daar staan, en je handen op, of er gebeuren ongelukken!

De woorden waren nog niet verklonken, of vlak naast Brand klonk een schot, en bij het korte licht van de vuurstraal zag hij als in een bliksemflits het van woede vertrokken gelaat van Bailey, die geschoten had.

Op hetzelfde oogenblik rinkelde er iets, er klonk een vloek, en het werd weer donker, als zoeven.

Maar ergens vlak bij klonk gerucht van onderdrukte, woedende stemmen, een geluid alsof er stoelen werden omgeworpen, en toen een hooge, doordringende stem, de stem van een vrouw, die luid schreeuwde:

— Hulp! Wie daar ook is — kom mij helpen!

Misschien riep zij nog meer, maar het geluid versmoorde, alsof er plotseling een groote, zware hand op den mond van de vrouw was gelegd.

— Lilian, wij komen! schreeuwde Bailey, half dol van woede en angst. Raffles, kom mede! Daarheen is het! Vijf stappen hier van!

Hij snelde door de duistere gang op de tast, met zijn hand langs de muur strijkend, en Brand volgde hem op den voet, terwijl Raffles den kleinen stoet sloot.

Hij hoorde hoe Bailey aan een kruk rammelde, vruchteloos naar het scheen, want de jonge man vloekte grimmig, en wierp zich toen met zijn volle gewicht tegen de deur. Maar pas toen Brand hem hielp, vloog het bovenste paneel aan stukken, en de twee mannen rolden als het ware een vertrek binnen, dat al even duister was als de zoeven verlaten gang.

Juist op het oogenblik dat Raffles op zijn beurt door de opening wilde stappen werd er een groote hand om zijn bovenarm gelegd, en hij voelde den druk van een revolverloop ter hoogte van zijn ribben, aan de linker zijde van zijn lichaam.

— Geen beweging of ik schiet! zei een stem, die hij meende te herkennen, op zachten toon.

Raffles begreep dat op dit oogenblik en in die duisternis iedere poging tot verzet zijn onmiddellijk einde kon beteekenen. De man die zijn arm als in een schroef vasthield, scheen geen gekscheren te verstaan, en zou zeker de daad bij het woord voegen.

— Jij hebt een lamp, niet waar? Ontken het maar niet, ik heb jullie wel gehoord!

De hand liet zijn greep los, en gleed vliegensvlug langs het lichaam van Raffles, en de eigenaar van die hand moest iemand zijn, die gewend was, zijn vingers in andermans zakken te steken!

Hij had de lamp al heel spoedig gevonden, knipte ze aan, liet het schijnsel op Raffles gelaat vallen, en bromde vergenoegd:

— De drank ben ik nog misgelopen, maar ik schijn iets veel kostbaarders op den kop te hebben getikt! Welzoo — zoo ziet John Raffles uit Londen er dus uit!

— Niet precies, Macfarlan, maar misschien toch wel ongeveer! zeide Raffles rustig. Doe alsjeblieft dat licht weg, want het hindert mijn oogen!

— Heb je mij herkend? vroeg de politieman verrast.

— Aan je stem! Ik kan niet zeggen, Macfarlan, dat je hier op dit oogenblik welkom bent! Wij waren juist op jacht naar een paar schurken, die Lilian gevangen houden!

— Dat danseresje? De dochter van Bell, den drogist? Dat beteekende dus het geschreeuw van dien opgewonden knaap, die je daar een leelijken dienst heeft bewezen, door zoo luid je naam te schreeuwen, Raffles!

— Dat neem ik hem niet kwalijk! hernam Raffles schouderophalend. De jongen wist niet meer wat hij deed van angst en opwindung. Maar dat schieten was een domheid. Hij schoot je lamp stuk, niet waar?

— En bijna mijzelf! zeide de detective grimmig. Ik dacht juist dat ik op een goed spoor was, toen ik jullie lamp zag. Ik hield je voor smokkelaars.

— Het is ongelukkig geloopt! zeide Raffles zuchtend. Ik denk dat die twee het nooit klaar zullen spelen met de boeven. Het meisje is stellig hier binnen gevangen gehouden, achter die vernielde deur! Geloof je niet dat het je plicht is, Macfarlan, de jacht op de drank op te geven, en met ons dat ongelukkige schepsel te gaan bevrijden?

— Mijn allereerste plicht is, te zorgen dat jij veilig wordt opgesloten, Raffles! antwoordde Macfarlan koeltjes. Jij bent meer waard dan tien, dan honderd danseressen!

— Een kwestie van opvatting! zeide Raffles schouderophalend. Ik schat mijzelf lang niet zoo hoog. Het is jammer, Macfarlan, niet zoo zeer voor mij, dan voor dat arme meisje. Je weet zeker wel wat het beteekent, voor een jong meisje, in de macht te zijn van schurken als Jesse Kelly en Al Wainscote!

— Zoo, zitten die er achter? Nu, dan zal ik er werk van maken! Maar eerst lever ik jou af. — Jij bent een veel te kostbaar wild om het te laten loopen! Ga de gang door, en denk er om — iedere stap die je te vlug doet, kan je einde beteekenen! Als je hard gaat loopen, loop je regelrecht het kerkhof binnen!

— Dat is een Amerikaansch grapje waar ik voor zwicht! zeide Raffles met een kort lachje, en hij maakte rechtsomkeert en liep de gang weer in, niet zonder eerst een blik vol

spijt en vrees te hebben geworpen op de vernielde deur van het vertrek, dat Brand en Bailey zooeven hadden verlaten, meegesleept door de jacht op de boeven.

Wat zou er van Brand terecht komen? Waarheen voerden de beide mannen die woeste achtervolging?

Met deze vragen hield hij zich bezig, terwijl hij, met de armen op den rug volgens het bevel van den politiemann, door de gang liep, die hem naar de cel moest voeren.

Lord Lister kwam, zag en ..... stak een Dubec-sigaret op!

HOOFDSTUK V.

BAILEY CONTRA WAINSCOTE.

Blind van woede en vertwijfeling liep Bailey, die Brand bij de hand had gevat, op de tast naar een tweede deur in het vertrek, die op een kier stond.

Hij noch Brand wachtten, totdat zij de zekerheid hadden, door Raffles te worden gevolgd, maar snelden zoo vlug zij konden door een duistere gang, goed geplaveid aan het einde waarvan zij haastige voetstappen hoorden, onderdrukte vloeken en aansporingen om spoed te maken.

Hijgend fluisterde Bailey :

— Wainscote moet er bij zijn ! Ik heb zijn stem herkend. Ik zou zijn hatelijk geluid met den sleependen klank uit duizenden herkennen.

— Waar voert deze gang heen ?

— Eerst naar een kelder, van daar naar een binnenplaats, en dan naar de straat.

— Moeten zij ook dien weg volgen ?

— Zij kunnen niet anders ! Zij moeten nu ook naar buiten, of wel op hun schreden terugkeeren, en dat zullen ze zeker niet doen, uit angst voor Raffles !

— Maar — wie was dan de man met zijn lamp ? schreeuwde Brand onder het voortloopen, eensklaps verwonderd. Hij kan niet tot de schelmen behoord hebben — of het moet een wachtpost geweest zijn !

— Wat doet dat er toe — wat raakt het mij ? Al was het de duivel geweest, dan zou het mij niet kunnen weerhouden ! Vlug wat, want als zij de kelderdeur sluiten, voor wij die bereikt hebben, is alles verloren ! Dan zitten wij opgesloten als muizen in de val.

Zonder verder nog een woord te spreken, snelden zij voort. Een paar malen draaide Brand zich om en riep den naam van Raffles.

Zij waren echter nog steeds alleen, toen zij den kelder bereikten — juist op hetzelfde oogenblik dat met een harden slag de deur aan het andere einde daarvan werd dichtgeworpen.

Bailey wierp er zich als een dolle tegen aan, totdat Brand hem bij den schouder greep en streng zeide :

— Laat die dwaasheden ! Je zoudt je schouder ontwrichten, zonder dat het iets zou helpen. Wacht tot Raffles hier is, die kan ze openen !

— Daar zijn minstens vijf minuten voor noodig — en dien tijd kunnen zij ontkomen zijn ! riep Bailey doodsbleek.

Hij trok zijn browning, en joeg snel achter elkander alle zeven kogels die het wapen bevatte door het slot van de deur, dat hierdoor volkomen vernield werd.

En met een wanhopigen ruk aan den ijzeren greep kon hij de deur open trekken !

Hij stormde weer verder, op den voet gevolgd door Brand, ijelde de steenen trap op, snelde door een smalle, korte gang, eigenlijk een insnijding tusschen twee huizen, en bereikte zoo de binnenplaats, waarvan hij gesproken had, en die slechts verlicht werd door een enkele, zwakke lantaarn. Aan de overzijde bewogen zich een paar gedaanten, en het was alsof een van die gestalten wat moeilijker en langzamer ging, omdat hij iets in de armen droeg, dat zijn bewegingen scheen te belemmeren. Het volgende oogenblik was het geheele groepje van vier of vijf mannen onder een stikdonkere koetspoort verdwenen.

Bailey had zijn nutteloos geworden wapen in zijn zak laten glijden, en begon de achtervolging met hernieuwden moed, zoodat Brand moeite had, hem in zijn snellen loop bij te houden, maar toch zouden zij nog te laat komen, want juist toen zij op hun beurt door de koetspoort waren gegaan, en de smalle, sombere, en donkere straat bereikten, zagen zij hoe een auto den eenen kant uitreed, terwijl drie mannen haastig te voet den tegenovergestelden kant uitsnelden.

— Hij brengt haar naar zijn huis ! schreeuwde Bailey woest. En wij hebben hier geen auto !

— Een auto niet — maar een motorrijwiel kan ons denzelfden dienst bewijzen ! riep Brand opgewonden, terwijl hij wees op een dier zware, grijs geschilderde machines met aanhangwagen, waarvan de New Yorksche politie gebruik maakt.

De bemanning ervan was nergens te bespeuren, maar de twee mannen zagen een vaag licht achter een klein venster schemeren, hetwelk behoorde bij een huis, dat zeer slecht in de buurt bekend stond.

Naar het scheen deed de politie daar een

onderzoek — of de twee agenten vonden een weinig ontspanning na hun moeilijken dagtaak eerlijk verdiend.

— Hoe dit ook zij, zij waren er niet, en ook Bailey, die nog nooit in aanraking was geweest met de Justitie, aarzelde ditmaal geen seconde, nu het ging om het dierbaarste wat hij op aarde bezat.

— Kunt gij zulk een machine besturen? vroeg Brand haastig fluisterend.

— Ja!

— Ga dan op het zadel zitten, want gij kent zeker den weg!

— En gij?

— Ik zal mij vergenoegen met den zijspan!

Een oogenblik verkeerden de twee mannen nog in vreeze, dat de machine misschien onbruikbaar zou zijn gemaakt met een hangslot, maar gelukkig bleek die vrees overbodig te zijn.

Bij hun eerste poging sloeg de motor reeds aan, en het voertuig snelde weg, maar het geraas van den tien paards motor had daarbinnen de aandacht getrokken, en twee agenten kwamen het huis met het verlichte venster uitsnellen.

Een hunner trok onmiddellijk zijn revolver, en de man schoot onaangenaam juist, want twee kogels vlogen den beiden mannen op een haar na voorbij, met een gonzend gefluit, dat zeer slecht voor de zenuwen is.

Gelukkig kwam er spoedig een zijstraat, en die reed Bailey binnen, slechts op twee wielen, en op groot gevaar, met het geheel garnituur ondersteboven te rollen.

Van dat tijdstip af konden zij zich veilig gevoelen, want de twee van hun verplaatsingsmiddel beroofde agenten zouden niet zoo spoedig hulp hebben kunnen telefoneeren, en wisten ook volstrekt niet, in welke richting de vlucht der onbeschaamde roovers zou worden voortgezet.

Van het eigenlijke doel zouden de ordebevaarders wel niet veel begrijpen, want een gestolen politierijwiel is al heel moeilijk te verkoopen.

Bailey echter bekommerde zich om niets anders, dan om zoo spoedig mogelijk de auto weer in te halen, waarin Wainscote gestapt was met zijn last, want dat de gestalte, die met iets in de armen scheen te loopen, die van Wainscote was geweest, stond voor Bailey vast.

Wat Brand betreft — alles was zoo bliksemsnel gegaan, en in zulk een opwindung, dat hij nu pas, na een dollen rit van tien minuten, die

hem herhaaldelijk uit zijn zonderling wiegje had dreigen te slingeren, aan Raffles begon te denken.

Hij keek een paar malen om, zonder veel hoop, zijn vriend te zullen zien, en tenslotte overwoog hij, dat Raffles het verstandigste zou doen, wat er in de gegeven omstandigheden te doen viel, en huiswaarts zou keeren.

Hij zou wel begrijpen dat Brand en Bailey op een goed spoor waren.

Ook was het mogelijk dat hij begreep wat er geschied was, en op zijn beurt in andere richting een onderzoek zou instellen.

Overigens — gelegenheid om zijn plannen te veranderen, was er niet meer, want Bailey reed als een duivel en nam de bochten zoo scherp, dat Brand uit alle macht zich moest vastklampen aan de randen van de reuzenklomp waarin hij gezeten was, om niet met het asphalt of met een huisgevel hardhandig in aanraking te komen. Hij kende New York niet goed genoeg, om nauwkeurig te kunnen aangeven, waar zij zich bevonden, of welken weg zij volgden, maar 't kwam hem voor, dat zij noordwaarts reden, in de richting van het Central Park.

Hij wachtte zich echter wel, de aandacht van den jongen bestuurder af te leiden, uit vrees, dat het hun beiden het leven zou kunnen kosten.

Zij reden een paar auto:s voorbij, maar geen daarvan gelek op de fraaie, lichtgrijze limousine, die zij achtervolgden.

Ook hadden een paar politieagenten met groote, verbijsterde oogen naar dat voorbij-snellende motorrijwiel gezien, dat met zijn aanhangwagen bemand was door twee lieden in burger, in avondtoilet nog wel, die zeer groote haast schenen te hebben.

Een hunner had nog genoeg besef, om op zijn alarmfluit te blazen, waarvan de schrille klank in korten tijd een paar krachtig gebouwde agenten deed toesnellen, maar het was natuurlijk al weer te laat, want het lichtgrijze stoomsel reed met een vaart van bijna tachtig kilometer per uur door de breede straten en lanen. Eindelijk minderde Bailey die duivelsche vaart het motorrijwiel stond stil op den hoek van Central Park, en een fraaie, deftige straat, in het midden versierd met een plantsoen.

Het was hier reeds volkomen stil.

— Zijn wij er? vroeg Brand zacht, zich oprichtende in het kleine wagentje.

— Een huis of twaalf die zijstraat in! antwoordde Bailey. Het is de straat waar al het

schuim in dure kleederen en met veel geld woont! Geld dat met smokkelen en vrouwenhandel verdiend is! Maar ik durf niet verder rijden, uit vrees dat het de aandacht zal trekken. Kom vlug mede!

Brand liet zich niet bidden, want omstreeks dit oogenblik moesten alle politieposthuizen radiografisch gewaarschuwd zijn, en het kon onmogelijk lang meer duren, of een wilde jacht zou op de dieven ondernomen worden.

Zij liepen haastig de zijstraat binnen, totdat Bailey stil stond voor de deur van een vrij groot huis.

Van een automobiel was niets meer te bespeuren.

Hij stak reeds zijn trillende hand uit naar de schelknop, toen Brand haastig zijn hand op zijn arm legde, en fluisterde:

— Ben je krankzinnig, Bailey? Wil je gaan aanschellen als een melkboer of een brievenbesteller? En geloof je soms, dat we dan de minste kans hebben, om het meisje uit zijn handen te krijgen? We moeten hem overvallen, dat is het eenige wat wij doen kunnen!

— Vlug dan, om 's hemelswil vlug! Zeg mij hoe wij binnen moeten komen!

Brand nam de omgeving vlug op.

Het huis was vrij oud, en telde drie verdiepingen.

Het stond een weinig van de straat af, met nog vijf of zes andere huizen, van elkander gescheiden door smalle zijtuintjes.

Brand was al dadelijk over het lage hekje gestapt, volgde een van de tuinen, en bemerkte dat een raam op de derde verdieping van Wainscotes huis open stond.

Het huis daarnaast werd gerepareerd of schoon gemaakt, en de twee bovenste verdiepingen waren onbewoond.

Brand had dit alles met een oogopslag gezien, en ook dat de schilders of behangers eenige ladders hadden achter gelaten, die aan den achterkant van het huis stonden.

Hij zag echter onmiddellijk dat zij veel te kort waren, om er de derde verdieping mee te kunnen bereiken.

Toen hij echter het aangrenzende huis wat beter bekeek aan de achterzijde, bemerkte hij, dat zich daar een brandtrap bevond, die tot aan de eerste verdieping reikte.

— Vlug naar boven! beval hij fluisterend.

— Maar wat wilt gij dan doen? Dit is het huis niet! zeide Bailey bevend van opwinding.

— Dat weet ik wel, maar het kan ons dienen als uitvalspoort! zeide Brand, die zich reeds

van een der langste ladders had meester gemaakt, en die aan de achterzijde van het huis plaatste, tegen het onderste portaal van de brandtrap aan. Klim naar boven!

Half werktuigelijk gehoorzaamde de jonge kunstenaar.

Brand volgde hem onmiddellijk, zonder het minste gerucht te maken, en beval, zoodra hij op zijn beurt het portaal bereikt had:

— Nu verder naar boven! Op welke verdieping woont Wainscote?

— Op de tweede!

— Wordt het huis gemeenschappelijk bewoond?

— Ja, de trap is ten dienste van alle bewoners. Het is een ouderwetsch huis. Maar er is ook een lift.

— Is er een nachtportier?

— Neen, alleen over dag. Ik geloof dat de bewoners sleutels hebben. Op de eerste verdieping woont een vriend van Wainscote, die al niet veel beter is dan hij zelf!

— Vooruit maar! Klim naar boven, en wacht op het volgende portaal. Wij moeten de ladder meenemen. Maak zoo min mogelijk leven!

— Ik bewonder U — men hoort U in het geheel niet! zeide Bailey.

— Dat is een kwestie van oefening, mijn waarde!

Zacht en vlug klommen zij hooger, steeds de ladder meevoerende, totdat zij het platte dak bereikten.

Door het openstaande luik kwamen zij op den zolder en van daar in een der kamers, die geheel kaal waren, en waar het rook naar verf en vernis.

Brand trad dadelijk voorzichtig op een der ramen toe, wees er op en fluisterde:

— Daar is het openstaande raam!

Bailey huiverde onwillekeurig even, en fluisterde:

— Maar hoe komen wij daar? De afstand bedraagt zeker wel drie meter!

— Maar de ladder is drie meter vijftig! antwoordde Brand koeltjes. Dat is dus voldoende, zou ik zeggen.

Hij keek Bailey strak aan, en trachtte in de halve duisternis te lezen wat er in den jongen man omging.

Het moet tot diens eer worden gezegd, dat hij niet langer dan een halve seconde aarzelde.

Toen fluisterde hij kortaf en vastberaden:

— Vooruit.

Het bleek lang niet gemakke ijk te zijn, de

ladder rechttuit te steken, zelfs voor twee krachtige mannen, maar zij slaagden er toch in, met behulp van een touw, dat zij aan den bovensten sport bonden en vervolgens door een ventilatierooster boven het raam staken, zoodat zij het zware ding behoedzaam en toch tamelijk vlug konden laten zakken, totdat de twee spijlen op de vensterbank aan de overzijde rukten — maar niet meer dan een paar decimeters!

— Wil ik het goede voorbeeld geven? vroeg Brand glimlachend, toen hij zag hoe Bailey in de diepte keek, en een weinig van kleur verschoot. — Neen! Ik wil U toonen, wat ik voor haar waag! zeide Bailey met trillende stem. Breng het haar over als . . . als het mocht mislukken! Bedenk dat ik zulke acrobatische toeren niet gewend ben!

— Het zal niet mislukken! zeide Brand ernstig. Denk aan haar, en dat haar lot in onze handen is! Ik zal de ladder aan dezen kant vasthouden!

Zonder zich langer te bedenken knielde Bailey op de vensterbank, en het volgende oogenblik kroop hij op handen en voeten op een hoogte van bijna vijftien meter over de smalle ladder en bereikte veilig de overzijde.

Brand volgde hem snel, en zonder de minste aarzeling of last van duizeligheid te gevoelen.

— Ik bewonder U — het schijnt een kleine wandeling voor U te zijn! fluisterde Bailey die doodsbleek was.

— Werk het onderwerp later maar eens uit! zeide Brand met een lachje. Nu is er gewichtiger werk te doen! Dit lijkt mij een logeerkamer te zijn. En dit is natuurlijk de deur naar de gang.

Zij betraden die gang, en nauwelijks hadden zij die over een lengte van een paar meters gevolgd, of Bailey greep den arm van Brand.

— Luister! zeide hij op doffen toon.

Van de tweede verdieping steeg een vaag, onbestemd gerucht naar boven, dat klonk als gesmoorde kreten om hulp. Ook was het alsof er meubelen op een heftige wijze verplaatst werden of omvielen.

Bailey slaakte een soort gebrul, en vloog snel voort, en de trap af, zoodat Brand alle moeite had, hem in dit onbekende en donkere huis te volgen. De kreten werden nu duidelijker, en scheen te komen van achter een wit gelakte deur.

— Met onze schouders! beval Brand kortaf.

Op hetzelfde oogenblik wierpen de twee mannen zich met hun volle gewicht op het dunne paneel, dat krakend openbarstte, en

den toegang vrij gaf tot een met bijna verwijfde weelde gemeubeld vertrek.

In het midden stond een gedekte tafel, of liever een tafel die gedekt was geweest, want het vaatwerk lag op den vloer, met de zilveren lepels, de scherven der kristallen flacons en de kostelijke vruchten.

In den versten hoek van het vertrek, tegen den wand gedrukt, stond Lillian, krijtwit en half bewusteloos van angst.

Voor haar, in half gebukte houding, stond Wainscote.

Hij draaide zich nu echter bliksemsnel om, op het hooren van het geraas, en het volgende oogenblik kraakte zijn browning tweemaal snel achtereen.

Hij had zeker maar in het wilde geschoten, want zijn kogels misten hun doel. Bailey griste zijn eigen wapen uit zijn zak. Maar vruchteloos drukte zijn vinger op den trekker!

Hij had het wapen geheel leeg geschoten!

Maar Brand had een stoel opgenomen, en slingerde die met alle kracht naar den ellendeling, die zijn evenwicht verloor, zijn wapen moest prijsgeven, in zijn poging om zich staande te houden, en toen languit over den stoel struikelde.

Voor hij weer op de been was had Bailey zich als een woedende stier op hem geworpen. En een vreeselijke strijd ving aan tusschen twee mannen, waarvan de een geoeffend was, lenig en sterk, maar waarvan de ander zijn jeugd voor had, en zijn woedende begeerte naar wraak, die zijn krachten verdubbelden.

Brand wilde te hulp komen, maar Bailey schreeuwde woedend:

— Laat mij! Ik wil het alleen met hem klaarspelen!

Hij liet zijn tegenstander even los, en sloeg hem met de volle vuist midden in het gelaat.

Wainscote struikelde achteruit, half verblind door het bloed dat uit een zijner oogen drupte, en opende vliegensvlug een groot knipmes dat hij uit zijn zak gehaald had. Het meisje slaakte een snerpende gil, en Bailey greep de pols van Wainscote, juist toen deze wilde toesteken, en toen rolden zij weer gezamenlijk op de vloer, en de meubelen vlogen in het rond, hun voeten traptten in de scherven, en binnen enkele minuten hingen hun de kleederen en reepen en vodden om het lichaam.

Maar Wainscote was de oudste en werd het spoedigst moe. Zijn ademhaling ging zwaar. Hij wankelde als een beschonkene en met een

laatsten slag, waarin hij al zijn kracht legde, velde hij den schurk, snelde op de doodsbleeke Lilian toe, omvatte haar en droeg haar zwijgend en snel weg, terwijl Brand op den voet volgde.

Zij liepen haastig alle trappen af, want het huis was reeds in beroering gekomen, en rukten de huisdeur open.

En daar wachtte hun een zeer onaangename verrassing.

Voor die deur stond een groote patrouillewagen van de politie, en de brigadier die het bevel voerde over de acht man, trad dadelijk op hen toe, en zeide met spottende hoffelijkheid.

— De auto van mijnheer en mevrouw staat voor. Wilt U maar instappen? Dan praten wij op het bureau eens over dat gestolen motorrijwiel.

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-Cigaretten

HOOFDSTUK VI.

TWEETERLEI RECHT.

Bailey dacht zelfs niet aan tegenstand.

Wat deerde het hem, hetgeen er nu verder zou geschieden, nu hij zijn kostbaar bezit weer in handen had, en het kloppen van Lilians hart tegen het zijne had gevoeld?

En men zou hem dien diefstal ook wel niet al te zwaar aanrekenen.

Ja, zoo zeer was hij vervuld van zijn triomf, dat hij geen enkele gedachte wijdde aan het lot van den man die hem geholpen had, en wiens toekomst nu niet twijfelachtig kon zijn, want hij was immers de medeplichtige van dien meester aller dieven en inbrekers, van John Raffles!

Een paar agenten waren naar boven gesnel, terwijl het drietal in den wagen werd geduwd, en daar vonden zij natuurlijk den heer Wainscote in een verre van benijdenswaardigen toestand met gescheurde kleederen, een oog geheel gesloten, het andere dicht, en een neus die bloedde als een loopende kraan.

Hij was half buiten zichzelf van woede en van pijn, en gaf eenige vage inlichtingen, zoodra hij bemerkte dat de agenten hem onbekend en niet uit zijn wijk waren.

Hij was met een dame thuis gekomen, om er te soupeeren, en een jaloursche vriend van de dame was binnen gedrongen, en had hem half dood geslagen.

Hij klaarde echter geheel en al op, toen hij vernam, dat het drietal naar het hoofdbureau van de wijk zou worden overgebracht, want daar zwaaide zijn trouwe vriend en beschermer Crampton den scepter.

Hij beloofde binnen een half uur, zoodra hij zich wat toonbaar had gemaakt, te zullen komen getuigen, en zijn gemeene tronie glansde van voldoening en bij voorbaat geproefde wraakzucht, toen de twee agenten hem weer verlieten, en vlug gingen constateeren, dat die wraakzuchtige medeminnaar al op een heel eigenaardige inbrekersmanier binnenshuis was gekomen.

Vervolgens ging de rit naar het hoofdkantoor.

De drie gevangenen — zoo konden zij zich voorloopig wel beschouwen — waren telkens door twee stoere agenten van elkander gescheiden.

Het spreekt vanzelf dat men hen van te voren vlug en grondig gefouilleerd had, waarbij men op de persoon van den geheimzinnigen helper een revolver met nog vier scherpe patronen, een klein doosje met was, een zaklantaarn en een paar verdachte extrasleutels aantrof.

Dit alles werd Brand afgenomen, en hij begreep, dat de zaak er langzamerhand minder goed begon uit te zien.

Het was ver over middernacht, toen de auto eindelijk stilhield op de binnenplaats van het groote hoofdkantoor van de wijk.

De dokter van het wachthuis reinigde de wonden van Bailey en verbond hem, en toen werd de geheele oogst van de agenten tegelijkertijd aan het keurend oog van commissaris Crampton onderworpen.

Commissaris Crampton scheen in het humeur te zijn van een tijger, die in een week niets te eten heeft gehad.

Zooeven was hij opgebeld door Wainscote, maar dat wist natuurlijk hij alleen maar, en wat deze hem had medegedeeld, bewees hem, dat er een macht aan het wroeten was, een geheimzinnige macht, die zijn zetel aan het wankelen bracht, en als een nog ver, maar snel naderend onweder dreigde aan de kim van zijn eigen macht, die voelbaar begon te tanen.

Het was hem duidelijk geworden, sedert een paar weken, dat iets op de wereld bestond, sterker dan hij zelf, en dat iets had een naam, geducht over de heele wereld!

Overal ondervond hij tegenslagen, en het ergst was, dat die vervloekte Macfarland een man bleek te zijn, die niet om te koopen was, die hard was als staal, en die zijn plicht deed, zonder rechts of links te zien.

Men had hem daar opgeknapt met een detective, die geen bevelen afwachtte, maar op zijn eigen houtje schoonschip hield onder de smokkelaars en Crampton begon zich reeds vol angst af te vragen, wanneer het oogenblik daar zou zijn, dat zijn vrienden onder de drankleveranciers zich op hem zouden beroepen, teneinde gevrijwaard te blijven voor de lastige bemoeizucht en het doortastend optreden van

dien geweldenaar, dien kunstschutter, die met twee revolvers tegelijk kon schieten, en zelden of nooit mis schoot!

De arme Bailey had het dus wel bijster ongelukkig getroffen, toen hij, met een verband om het hoofd en een pleister op een van zijn wangen werd binnengeleid en keek in de grijs-groene, gevaarlijke oogjes van den commissaris.

Crampton speelde wat met een vouwbeen, keek met duistere blikken van den een naar den ander, en begon toen, zich meer in het bijzonder tot Bailey wendend:

— Ik hoor daar mooie dingen van je, Bailey. Eigendom van de gemeente gappen is het niet? In het huis binnendringen van vreedzame lieden, bij nacht en ontij — en op een uiterst verdachte manier: Wie is die man?

Het was zijn gewoonte, de lieden die hij ondervroeg te overrompelen door plotselinge, snelle vragen, maar ditmaal gelukte het hem toch niet.

Bailey antwoordde rustig:

— Een vriend van mij, die ik in het Alhambra heb leeren kennen, en die mij geholpen heeft, deze dame te bevrijden uit de klauwen van een gemeenen schurk!

— Ik zou je raden, Bailey, wat op je woorden te passen! zeide Crampton nijdig. Mijnheer Wainscote mocht ze eens als een belediging willen opvatten! Hoe kwam jij bij hem, Lilian?

Het meisje keek hem uit de hoogte aan, en zei:

— Ik kan mij niet herinneren, dat ik U verlof heb gegeven, mij met jij en jou aan te spreken, mijnheer Crampton — wat Uw vraag betreft — Wainscote had mij met geweld meegenomen! Een paar van zijn vrienden hebben hem daarbij geholpen!

— Ja, zoo is de jeugd! zeide Crampton met schijnheilig verdraaide oogen. Het was natuurlijk maar een grapje?

— Misschien in Uw oogen! riep het meisje op heftigen toon. Het was zoo weinig een grapje, dat Uw vriend Wainscote zich den eersten tijd niet onder zijn vrienden zal kunnen vertoonen, zoo heeft mijn aanstaande man hem toegetakeld!

Crampton trok een leelijk gezicht, maar het was Bailey alsof hij plotseling den Tuin van Eden binnen trad, en half verblind was door den glans van alles wat hem omringde!

Hij smoorde een snik, en stamelde:

— Nu kan mij de rest geen steek meer schelen! Ik wist wel, Lilian, dat ik tenslotte toch nog succes zou hebben!

— Laat die sentimenteele praatjes maar! zeide Crampton kortaf. We zijn er nog niet, Bailey! Het is en het blijft huisvredebreuk, ik verzoek je om dat te bedenken! Ik zal verplicht zijn, je hier te houden!

— Mij hier te houden? herhaalde de jonge kunstenaar langzaam. Met welk recht?

— Ik denk bijna — met het recht van den sterkste! zeide Brand langs zijn neus weg. Een ander recht kan er onmogelijk bestaan, want iedere vrije Amerikaan zal toch wel het recht hebben, en zelfs den plicht, jonge meisjes die in gevaar verkeerden, bij te staan, onverschillig de middelen die zij daartoe gebruiken moeten!

De commissaris wierp Brand een duisteren blik toe, en zei ruw:

— Ik zou je raden, jongeman, op je woorden te passen! Je heele gedrag bevalt mij niets! Om te beginnen — hoe kom je eigenlijk in deze zaak gemengd te worden?

— Mijnheer Bailey zeide het al — hij maakte kennis met mij in het Alhambra, en riep mijn hulp in, teneinde Miss Lilian te gaan bevrijden!

— Dat is waar ook — hoe wist je eigenlijk, Bailey, dat ze bij Wainscote was?

— De schurk zelf had me getelefoneerd, om me te sarren!

— Dat ze bij hem was? Dat is nogal dom! merkte Crampton met hoog opgetrokken wenkbrauwen op.

— Niet dat ze bij hem was, maar — ergens! Deze heer wist mij mede te deelen, dat zij in het Alhambra zat opgesloten, en daar ken ik uitstekend den weg!

— Zoo, zoo, sprak Crampton.

Er was iets loerends in zijn blik gekomen, en hij keek Brand met zijn sluwe varkensoogjes doordringend en onderzoekend aan.

Eenigen tijd trommelde hij met zijn dik potlood op het blad van zijn schrijftafel, en vroeg toen:

— En mag ik van U weten, mijnheer, hoe die kennis tot U was doorgedrongen?

— Heel eenvoudig — ik was den schurk achterna gegaan, die haar ging bezoeken, volgens zijn eigen verklaringen!

— U gebruikt telkens van die dikke woorden, mijnheer, en ik weet niet of gij daar wel verstandig aan doet! hernam Crampton koeltjes. Hoe heette de man, wien gij daar een schurk noemt?

— Zijn naam is Jesse Kelly! gaf Brand ten antwoord.

— Van welke plaats begon die achtervolging? Brand zweeg. Hij begreep dat hij zich in een

lastig parket bevond. Bailey moet dit ook inzien, want hij wierp Brand een smeekendenblik toe, alsof hij hem om vergiffenis wilde vragen, hem in de zaak te hebben betrokken.

Brand echter wierp hem een geruststellenden blik toe, en antwoordde na eenig nadenken glimlachend:

— Het doet er volstrekt niet toe, commissaris. De hoofdzaak is immers, dat wij dit arme meisje hebben kunnen bevrijden, en dat mijnheer Bailey dien fielt — pardon ik meende: mijnheer Wainscote half doodgeslagen heeft! Mij spijt het alleen, dat hij het bij dit halve werk heeft gelaten! De kerel had niets beters verdiend, dan als een schurftige hond te worden afgemaakt! U zoekt Uw vrienden onder vreemde kringen, commissaris Crampton!

Het gelaat van Crampton vertrok, en Brand begreep dadelijk dat hij een onvoorzichtige daad had begaan door dezen gevaarlijken booswicht te tarten.

De stekende blik die hem trof bewees hem dit maar al te goed.

Crampton scheen echter uiterlijk volmaakt kalm te blijven, toen hij hernam:

— Men kiest zijn vrienden waar men wil, mijnheer! Wat jou betreft, Bailey, ik zeide al dat ik je zal moeten hier houden, wegens huisvredebreuk, en poging tot doodslag!

— Hij had een revolver en schoot op mij, schreeuwde Bailey heftig. Jij weet dat zelf even goed als ik Crampton! En wat het eerste betreft — je weet drommels goed dat huisvredebreuk geen misdrijf is, waarop arrestatie mag volgen. Je hebt er het recht niet toe om mij hier te houden!

— Zou je denken? vroeg Crampton met een hatelijk lachje. Nu, laten we dan aannemen dat ik er een eigen gemaakt recht op na houd. Wat is dat voor een leven, wat wil je, agent?

Er was een agent binnen getreden, blijkbaar zeer opgewonden, maar voor hij nog iets had kunnen zeggen, werd hij terzijde geduwd door de krachtige hand van Macfarlan, die binnen trad, op den voet gevolgd door een man die door vier agenten was omgeven, en bij wiens verschijning Brand een kreet van verrassing en schrik niet kon weerhouden.

Want die man was John Raffles!

Diens gelaat stond volkomen rustig en hij knikte Brand en vervolgens de twee jonge lieden geruststellend, en glimlachend toe.

— Ik kom een goeden arrestant brengen, chef! begon Macfarlan aanstonds, zijn breed geranden hoed op een tafel werpend. Dit is Raffles!

Crampton slaakte een kreet van ongeloof, nam Raffles scherp op en vroeg toen aan den detective:

— Hoe heb je hem te pakken gekregen?

— U weet dat ik op zoek was naar drank! Misschien weet U het ook wel niet — het doet er niet toe. Ik wist het Alhambra binnen te komen, want een van mijn mannetjes had mij verteld dat er daar groote hoeveelheden drank lagen opgeslagen. Ik vond echter niets — maar wel dezen heer! En ik zou nog niet geweten hebben wie hij was, als mijn jeugdige vriend Bailey niet zoo onverstandig was geweest, hardop zijn naam uit te schreeuwen!

— O, ik vervloekte domkop! riep Bailey bijna weenend uit. Ik heb een man in het verderf gestort, die mij niet eens kende, noch Lilian, en die toch niet gearzeld heeft, zelfs zijn leven voor ons te wagen!

— Trek het je niet zoo aan, Bailey! zeide Raffles glimlachend. Het noodlot heeft het nu eenmaal zoo gewild — en daartegen strijdt de mensch vruchteloos. Je moet op mijnheer Macfarland ook niet boos zijn, want hij deed slechts zijn plicht! Maar het verbaasde me, Charles, dat ik jou hier moet zien!

— Inbraak, huisvredebreuk, zware mishandeling, afdreiging en nog een paar kleinigheden! Die vormen samen de reden, waarop hij hier is! zeide Crampton sarcastisch. Maar alleen het motief dat hij je vriend en helper is, Raffles, zou ruimschoots voldoende zijn, om hem gevangen te zetten!

Hij wreef zich in handen, deed een greep in het sigarenkistje, dat naast hem stond, wierp zich achterover in zijn stoel, en zeide met een diepe zucht van welbehagen:

— Dat is een prachtige vangst geweest, Macfarlan, en ik kan niet nalaten, je daarvoor te huldigen!

— Ik deed alleen mijn plicht chef, zeide de detective koeltjes.

Wie niet sterk is, moet . . . . . een Dubec nemen!

HOOFDSTUK VII.

HENDERSON WAAKT.

Henderson had de gebeurtenissen slechts zeer uit de verte kunnen gadeslaan, maar hun verloop stond hem volstrekt niet aan, en hij begon zich zeer ongerust te maken over het lot van zijn meester, dien hij bijna verafgoedde.

Men zal zich wellicht herinneren, dat het zijn taak was geweest, met den zeer snellen auto, dien Raffles zich pas had aangeschaft, te wachten bij het huis van Bell, totdat men hem zou noodig hebben.

Hij had uit de verte waargenomen, hoe Raffles en Brand weer te voorschijn waren gekomen, thans in een gezelschap van een jongen man, die zeer opgewonden scheen te zijn, en hoe het drietal toen wegreed in een kleinen tweezitter.

Een kort oogenblik aarzelde Henderson nog, maar toen begon hij op eenigen afstand, den kleinen wagen te volgen, en dat viel hem met zijn snellen auto niet moeilijk.

Hij verwonderde zich wel eenigszins, dat de tweezitter stilstond in de buurt van het Alhambra, maar hij wachtte er zich wel voor, onbescheiden te zijn en vragen te stellen.

Hij liet zijn auto stoppen, zag hoe de drie mannen uitstapten, en snel verder gingen, in de richting van het gebouw, en eensklaps waren zij verdwenen.

Zij waren een soort steeg ingeloopt, en daarin zou Henderson hen niet kunnen volgen, tenzij hij zijn wagen in den steek zou laten, en dat durfde hij tot geen prijs.

Zijn ongerustheid groeide echter bij de minuut, toen het steeds later werd, en de mannen niet terugkeerden.

— Want zij daar in het groote, duistere gebouw konden zoeken, begreep hij volstrekt niet.

Het moest echter iets van belang zijn, en zeker was het ook niet van gevaar ontbloot, want de reus wist maar al te goed, dat het Alhambra een verzamelpunt was voor boeven

van de ergste soort, die er ook des nachts kwamen.

— Hij had zoo wel een uur gewacht, nu eens zittend achter het stuurwiel, dan weer heen en weer loopend over het trottoir, op gevaar af, de aandacht te trekken van een wantrouwend politieagent, toen uit dezelfde steeg van zoeven twee mannen te voorschijn traden, van wie hij er althans een onmiddellijk herkende, want het was Raffles, in zijn jongste vermomming.

Vlak achter hem liep een tweede man, die nog een weinigje grooter was, met een breed geranden hoed, en het viel Henderson op, dat zij op een eigenaardige, wat stijve wijze dwars de straat over staken.

De achterste man hield zijn rechter arm een weinig naar voren gestrekt, leek het wel, en plotseling begreep Henderson het, en een schok van schrik ging door hem heen!

Die gedwongen, stijve loop kwam, omdat de achterste man, dien hij nu ook herkende, een revolver gedrukt hield ter hoogte van de nieren van den man die voor hem uitliep!

Toen dit tot zijn besef doordrong verdween het tweetal juist in het posthuis, dat schuin tegenover het Alhambra is gelegen.

Henderson beraamde allerlei middelen, ten-einde zijn meester te bevrijden, maar hij had nog altijd niets gevonden toen er een kleine patrouille wagen snel kwam aanrijden, die stil stond voor het posthuis. De deur ging weer open, en Raffles en Macfarlan kwamen weder te voorschijn, nu in gezelschap van een viertal agenten, en stapten in den auto, die in pijlsnelle vaart wegreed.

En onmiddellijk begon Henderson te volgen.

Onder het rijden vroeg hij zich vol verbazing en angst af wat er toch wel gebeurd kon zijn. Waar waren mijnheer Brand en die jonge Spring in- het-veld? Wat was er van hen geworden?

Veel tijd tot nadenken had hij niet, want een kwartier daarna zwenkte de patrouillewagen

door de breede poort die naar de binnenplaats van het hoofdbureau van politie voerde.

Voorzichtig reed Henderson nog wat verder, en toen stapte hij uit, sloot zorgvuldig den wagen en liep behoedzaam nog wat verder.

De inrijpoort was al weder gesloten, en er was natuurlijk geen denken aan, hier binnen te komen. De deur stond echter open, en in de opening zat een zwaarlijvig agent op zijn gemak een krant te lezen, gezeten op een rieten stoel, en bij het licht van de electriche lamp boven den ingang.

Achter het rolgordijn voor het raam naast die deur kon hij de gedaanten zien bewegen van de agenten in het wachtvertrek.

Het zweet brak den armen kerel uit, zoo ingespannen dacht hij na over wat hem thans te doen viel. Als hij mijnheer Brand maar bij zich had gehad zou het hem zeker gemakkelijker vallen, en nu was hij alléén maar op zich zelf aangewezen — en al had hij de kracht van een paard, al kon hij zes sterke mannen gemakkelijk aan, zulke goede hersens als mijnheer Brand had hij toch niet.

Achter een venster van de eerste verdieping brandde licht en Henderson vermoedde, dat daar het vertrek zou zijn van Crampton, dien schandelijken plichtverzaker, van wien mijnheer Brand hem gesproken had!

Daar, in dat zelfde vertrek, zou zijn geliefde meester niet staan, en ondervraagd worden door dien schurk met zijn gemeene, onbetrouwbare varkensogen.

Hoe daar te komen, en hoe moest hij dan verder handelen?

Hij voelde dat hij onmogelijk werkeloos kon blijven, en in ieder geval iets moest doen, wat dan ook, want werd Raffles eenmaal weggevoerd uit dit politiebureau, dan zou het den reus zoo goed als onmogelijk zijn, hem nog te kunnen helpen.

Ja, als hij maar een uniform had, zoo een als die dikke kerel met zijn krant daar droeg, dan zou het misschien nog gaan, maar er was er geen in den auto! Er lag een uniform voor hem klaar in de bewaarplaats in het huis, daar ver in het Noorden van de stad, maar er viel niet aan te denken, die nu te gaan halen. Het tijdsverlies zou al te kostbaar kunnen zijn.

Maar toen viel hem plotseling iets in. Hij knee de vuisten samen en gromde:

— Het doel heiligt de middelen! Mylord zegt wel, dat dit een leelijke, oneerlijke spreuk is, maar van nacht moet ik dan maar eens oneerlijk zijn! Dien dikzak moet ik hebben!

Hij trok zijn das een beetje scheef, stak zijn pet in zijn zak, haalde zijn haar wat door elkaar en begon hard op den agent toe te loopen, die dadelijk zijn lectuur liet varen, en den reus scherp opnam.

— Kom direct mee — dame onwel geworden in mijn wagen — weet me geen raad — kom me helpen, want ik houd niet van die dingen!

De agent scheen aanstalten te maken een collega te roepen, maar dat lag volstrekt niet in de bedoeling van Henderson, die hem snel den arm vatte, en met kracht ook, en hem mee trok, wijzend op zijn auto, en roepend:

— Vlug toch wat! Misschien sterft zij al! Zij ziet zoo bleek als een laken!

De agent bromde, rukte zijn arm los, en zei:

— Loop toch niet zoo hard, voor den duivel! Denk je soms dat ik een kampioen ben, en een stelletje bekers heb gewonnen? Waar is nu die dame? Ik zie heelemaal niets! Bij mijn ziel, ik geloof dat die kerel mij voor den gek heeft gehouden!

Met een gewoontegebaar tastte de agent naar zijn gummiknuppel, om daarmede zijn boosheid op den schedel van den grappenmaker uit te vieren, maar Henderson was hem voor, en sloeg hem met een enkelen welgemikten kaakslag ter aarde. De man zonk neer als een zoutzak, en niet zonder moeite sjarde Henderson den zwaren man in de auto, sloot de deur, draaide het binnenlicht uit, en begon zoo vlug hij kon den bewusteloze van zijn uniformjas te ontdoen. Hij droeg een pantalon van donkere kleur, en gaf zich niet den tijd, ook die te vervuilen. Men zou het bij kunstlicht niet zien. Hij trok de uniformjas aan, waarvan alleen de mouwen een beetje kort waren, gespte den koppel om, met de revolver en de patroentasch, stak ook den knuppel bij zich, drukte zich de pet op het hoofd, en haastte zich toen, den agent die weer aan het bijkomen was, stevig te binden met het dikke touw, dat altijd in de auto aanwezig was, en hem vervolgens den mond te snoeren, in de letterlijke beteekenis van het woord.

Toen opende hij voorzichtig het portier, overtuigde zich dat er niemand te zien was, sloot het weer, trok zijn uniform recht, en stapte onbevreesd op het politiebureau toe, en de hoofdgang binnen.

Hij wist natuurlijk dat men hem onmiddellijk zou moeten herkennen als een agent, die niet op dit bureau thuis behoorde, maar hij had al een uitvlucht verzonnen, als men hem iets vroeg, zou hij zeggen, met een boodschap ge-

zonden te zijn, door den commissaris van een aangrenzende wijk.

Hij liep afgemeten en met de handen op de rug, langs de openstaande deur van het wachtlokaal waar een twaalftal agenten zich bezig hielden met domino spelen, kaarten of dammen.

Slechts een paar hunner keken op, zagen vaag de uniform, de pet en den knuppel, en verdiepten zich onmiddellijk weer in hun spel.

Henderson kon dus onbelemmerd de ouderwetsche eikenhouten trap naar de eerste verdieping opgaan, en op het portaal trof hij een tweetal agenten, ieder aan een kant van een deur gezeten en hij begreep dadelijk dat dit de deur moest zijn van het vertrek van Crampton.

Hij hoorde op dat oogenblik een heldere, duidelijke stem die het kloppen van zijn hart versnelde, want het was de stem van Raffles! Toen sprak luid en heftig een vrouwenstem, en dadelijk daarop bulderde de stem van Crampton.

— Wat wil je? vroeg een van de agenten zacht. Een boodschap?

— Ja, ik kom van de aangrenzende wijk! gaf Henderson ten antwoord, en zijn rechterhand omknelde in zijn zak de groote dienstrevolver.

— Geef op je briefje, en ik begrijp eigenlijk niet, dat ze je boven hebben gelaten! bromde de agent, zijn hand uitstekend.

Maar terwijl hij dat deed veranderde de uitdrukking van zijn gelaat. Zijn ronde kikvorschoogen hechtten zich strak op de kraag van de uniform, en Henderson begreep onmiddellijk het groote gevaar waarin hij verkeerde. De man had dit serienummer dadelijk natuurlijk herkend, hij wist dat het gedragen werd door zijn eigen collega, van dit bureau, en dat het dus onmogelijk kon toebehooren aan een agent uit een andere wijk. De reus begreep dat hij onmiddellijk moest handelen.

Zijn verschrikkelijke linker vuist bonsde als een moker tegen de kin van den agent die zachtjes van zijn stoel gleed, zonder al te veel leven te maken, en tegelijkertijd trok hij met de rechterhand zijn revolver, duwde ze den anderen man die was opgesprongen tusschen de ribben, en beval kortaf:

— Ga naar binnen! En denk er om — een enkele kreet, en je bent er geweest!

Hij had reeds de kruk van de deur omgedraaid en de agent, doodsbleek, schuifelde met de handen boven het hoofd het vertrek binnen, waar die plotselinge verschijning niet weinig opzien baarde.

Raffles en Macfarlan waren de eersten die onmiddellijk den toestand doorzagen, maar de eerste handelde een weinig vlugger, dan de detective!

Met een enkelen sprong was hij bij Macfarlan, trok diens revolver uit zijn zak, en zeide tot den doodsbleeken Crampton:

— Als U die drukknop op Uw bureau durft aanraken, jaag ik U een kogel door Uw hoofd! Brand, snij de draden door, zoo, dat heb je keurig gedaan. Neem den agent met zijn handen boven het hoofd nu zijn dienstwapen af. Het is zeker met scherp geladen? Prachtig. Het is verwonderlijk zooals alles meeloopt. Halt, vriend — haal je hand uit je zak, want ik versta geen gekschieren!

Deze laatste waarschuwing was gericht tot een van de twee agenten die zich in het vertrek hadden bevonden, en die op het punt scheen te staan, zijn verbazing en schrik te boven te komen.

Alles ging verwonderlijk vlug, alsof het van te voren was ingestudeerd, met de snelheid, die bankroovers tentoonspreiden en die dan ook zoo menigmaal ten gevolge heeft, dat hun aanslag gelukt, die bij wat minder vlugheid stellig tot falen gedoemd zou zijn.

Raffles kende den invloed van het overrompelende volkomen, en hij wist er ook naar te handelen.

De ontwapende mannen zaten dan ook reeds allen in een hoek bijeen, voor nog een hunner goed begreep wat er aan de hand was. Alleen Macfarlan begreep het — — en ook, dat hij weinig aan deze wetenschap had, met zijn geledigde zakken en zelfs zijn pennemesje in het bezit van den vijand!

Met een revolver in iedere hand bewaakte Henderson deze kleine kudde, terwijl Raffles zacht tot Brand zeide:

— Er is een achtertrap die naar beneden voert! Wij zullen de deur sluiten en de domooren zullen dadelijk zooveel spektakel maken, dat de heele bezetting van het bureau langs de hoofdtrap naar boven komt stormen!

En daarop zeide hij luid en hoffelijk tot Macfarlan:

— De eerste slag was voor U, mijnheer Macfarlan — de tweede is voor mij! Niemand kan zeggen wat de toekomst brengt, maar voor het oogenblik wil ik U groeten! Mijnheer Bailey, ik ontvoer U met geweld van hier, en ook die jonge dame! Anders mocht mijnheer Crampton eens reden vinden, om U te houden!

Maak dus dat U de kamer uitkomt, als U niet wilt dat ik U neerschiet!

En inderdaad maakte Bailey beenen, Lilian met zich meevoerend. De anderen volgden onmiddellijk, en Henderson als laatste trok de deur in het slot.

En wat Raffles voorzien had, gebeurde ook precies zoo. De opgesloten agenten en Crampton begonnen als wilde dieren te huilen, en traptten tegen de deur, en het onvermijdelijk gevolg was, dat alles wat maar een uniform droeg, langs de hoofdtrap naar boven kwam snellen, terwijl het

kleine troepje stilletjes langs een smalle, donkere achtertrap naar beneden ging, de binnen plaats opsnelde, en door de koetspoort reeds lang de straat had bereikt, voor de woedende Macfarlan zich eindelijk verstaanbaar kon maken, en bevelen gaf, die zeker goed genoeg waren — naar bijna een halve minuut te laat kwamen!

En dertig seconden is voor een man van het maaksel van een John Raffles zoo goed als een eeuwigheid!

De volgende aflevering bevat :

HET DOODVONNIS.

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelswerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer **50 afleveringen** verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf stand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer **vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.**

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag **gratis** toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

N.V. ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.

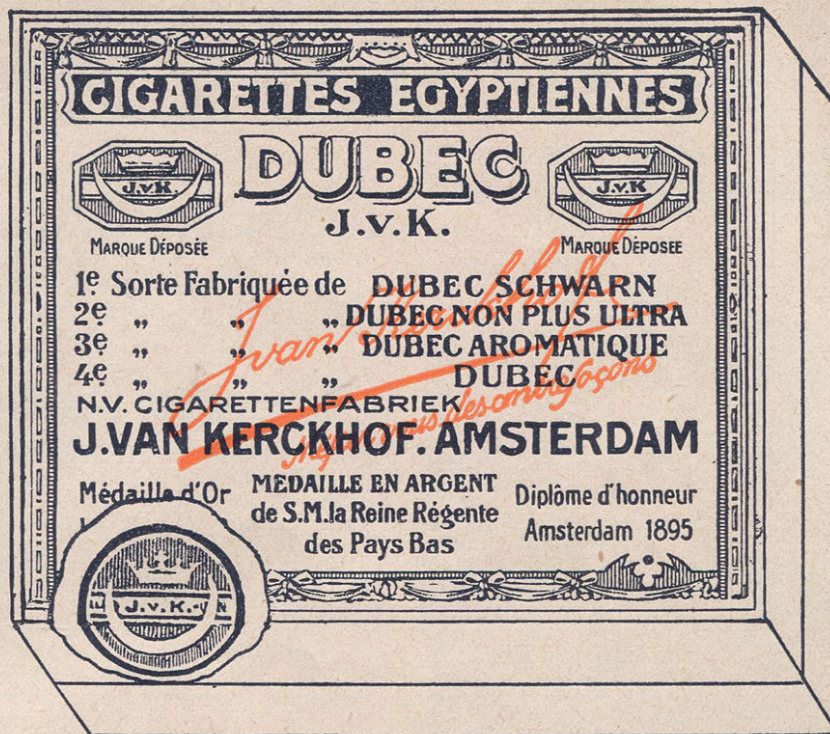
Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

Prijs per aflevering 20 cent

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885